

POZICA

2011.

POZICA 15/2011.

REPUBLIKA HRVATSKA
PRIMORSKO–GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD CRIKVENICA

Nakladnik:
Gradska knjižnica Crikvenica

Za nakladnika:
Ksenija Car Ilić

Pokrovitelj:
Grad Crikvenica
Upravni odjel za javne potrebe

Uredništvo:
Nada Rosandić-Picek, glavna urednica
Stanislav Ninić, likovni urednik
Dubravka Mijalić
Milena Blažić-Knez
Suzana Ključ

Grafička priprema:
Neriz d.o.o., Jadranovo

Tisak:
Printera Grupa, Sveta Nedelja

Naklada: 600 primjeraka

ISSN 1847-7909
UDK 821.163.42-053.2-822

Likovni rad na naslovnici:
Miradije Xheladini, 6.b OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

PoZiCa

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika
Poreča, Zaboka i Crikvenice

Crikvenica 2011.

Otkrivamo blještave zvijezde života

Pred nama je novi broj PoZiCe. Istkan od tankih niti snova i mašte, talenta i marljivosti mladih ljudi prijateljskih gradova Poreča, Zaboka i Crikvenice.

Već petnaestu jesen uljepšava nam ovaj naš mali zbornik učeničkih radova, uvijek svjež i zanimljiv. Kako poetično: ujesen, upravo kada se ubiru plodovi ljudskoga rada, sazrijeva i ovaj naš stvaralački projekt.

Oni čiji su radovi objavljeni u prvim brojevima PoZiCe možda danas s uzbuđenjem iščitavaju nove brojeve tražeći u njima radove svoje djece. A naša PoZiCa ide dalje. Uskoro ćemo slaviti i njezinu punoljetnost.

Svaka nam godina donosi pregršt novih, svježih učeničkih ostvarenja i uvijek nas iznova podsjeća na to da je umjetnički izričaj svedremen, a dječja mašta nedokučiva i neizmjerana.

Standardni jezik ili narječje, hrvatski ili talijanski jezik, akvarel, olovka, tempera... sve su to dobri načini da zabilježimo svoju misao i sačuvamo ju za vječnost, da ju otrgnemo zaboravu, da iskažemo i ono što se na prvi pogled čini neiskazivim.

„Svaki je čovjek u dubini više od onoga što oči mogu vidjeti. Duboko, duboko u svakom od nas krije se blještava zvijezda života.“ Na nama je da neumorno tragamo za tom zvijezdom i za ljepotom. Jer, ma što nam donio život uvijek ostaje saznanje da „sutra počinje novi dan, novi usponi, novi padovi.“ Hoćemo li uspjeti uglavnom ovisi samo o nama. Ne smijemo zatvarati oči pred stvarnošću i ne smijemo nikada zanemariti učenička nastojanja da što ljepše i snažnije iskažu traganja i čežnje svoje duše. Dapače, trebamo im pružiti ruku potpore i riječi ohrabrenja na tom putu da stvaralačkom djelatnošću razotkriju svoju dušu. Nikada ne smijemo zaboraviti da nam „život postavlja prepreke i samo o nama ovisi hoćemo li ih prijeći ili pasti preko njih.“

Nada Rosandić-Picek, prof.

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

P
O
R
E
Č

Crvena

Sjedila sam na crvenoj klupi u jednom malenom parku. Imala sam crvenu jaknu i crveni šeširić. Sunce je izgubilo sjaj i postalo crveno. U njemu su se ogledale moje oči koje su bile crvene od suza. Dugo sam sjedila i plakala sve dok se, odjednom, niotkuda nije pojavio on. Sasvim sam ga slučajno okrnula pogledom, a učinilo mi se da je i on mene.

-Hej, malena, zašto plačeš? - upitao me.

-Ja nisam malena! - odgovorila sam skrivajući oči o dlanove.

Mislila sam otići će, ali on se ipak udobno smjestio na mojoj crvenoj klupici. Ispričala sam mu kako sam tada na polugodištu imala dvije jedinice u školi. Ništa mi nije rekao, samo me uhvatio za ruku. Nisam ga ni upitala kamo idemo. Uostalom bilo mi je svejedno, bila bih otišla bilo kamo, samo ne kući. Odveo me u slastičarnicu gdje smo dugo razgovarali i čak mi je uspio vratiti osmijeh na lice. Imao je tamno smeđu kosu i zelene oči. Bio je malo viši od mene i uistinu zgodan. Na trenirci mu je pisalo "TONI", tako sam ga i zvala, nije htio reći svoje pravo ime...

Ništa nisam znala o njemu, a on je uskoro o meni sve znao. Zvao me "moja Crvena". Svakoga je dana dolazio k meni i pomagao mi s matematikom i fizikom, a nakon učenja išli bismo u kino. Sjedili bismo u zadnjim redovima i ljubili se. Predavao je i objašnjavao bolje od pravog profesora. Devetnaest smo dana bili nerazdvojni. Ponekad je znao reći: - Znaš, moja Crvena, ti si moje sve... Obećaj mi da nećeš plakati kad jednom odem!

Smijala sam se na to, a i on se smijao. Nisam ni slutila da će jednoga dana zaista otići. Zadnjeg, dvadesetog dana, nije se pojavio...

Čekala sam ga na našem starom mjestu, nije dolazio. Ostale su samo riječi ispisane crvenim flomasterom „Znaš, moja Crvena, ti si moje sve”. Čekala sam ga, a oči su mi postale vlažne od suza.

Prolazilo je vrijeme, pisala sam mu pisma, ali nije odgovarao. U zadnjem pismu napisala sam:

Tebi dragi Toni,

možda je ovo pismo moja pogreška, ali ta me činjenica ne sputava da ti izrazim svoje osjećaje... Volim te! Svaki put kad pomislim na tebe, oči se moje ispune suzama. Gdje si sada? Gdje si kada trebam te?

Moja je ljubav postala ogledalo bez vlastitog odraza, ogledalo u kojem

mjesto sebe vidim tebe! Okrenula bih novu stranicu svog života da to uistinu mogu. No, ne mogu si pomoći, žarko želim da i ti budeš na njoj. Nedostaješ mi. Svake noći iznova mi se vraćaš u snove. Osjećam se tako malenom i nemoćnom bez tebe. Zato sam i odlučila napisati ovo pismo. Želim da znaš što osjećam. Da znaš da si ti moj osmijeh, moja radost. Da znaš da si ti moj svaki novi dan i najljepši san kojeg sam ikad usnula. Bez tebe sve je ništa, neispunjeno, prazno. Svaki put kad sklopim oči čujem ti korake, a iz snova oni me bude. Probudim se i ne znam kuda da pobjegnem. Zatim poželim gledati te kako se smiješ dok spavaš, zalediti taj osmijeh da se vječno smiješ. Poželim te poljubiti dok sanjaš, nježno, da te ne probudim. Sve što želim od tebe je da mi se vratiš...da te dopušu vjetrovi samo da kišu više ne molim da mi te poljubi.

Volim te!!!

Tvoja Crvena

On i dalje nije odgovarao. Dani su prolazili, dosadni i pusti. Završila je školska godina. Upisala sam gimnaziju s peticom iz matematike. Jednog dana, slušajući predavanje, slučajno spazih kroz prozor na uglu jedne klupice kao da je nešto ispisano crvenim slovima. Prozeo me neki čudan osjećaj i istrčah na ulicu sva uzbuđena. Na klupici je pisalo:

Zvao sam je Crvena, stalno smo se ljubili u zadnjem redu kina.

Voljela me, a ja sam joj pomagao s matematikom. Mislila je da imam 15, a imao sam 16 godina. Gorko sam plakao onoga dana kad sam je napustio. Morao sam odseliti s obitelji zbog škole.

Znao sam to i ranije, ali nisam računao da ću je onoga dana sresti na crvenoj klupici...

Bila je moje sve!

Ornela Paljan, 8. razred
Pohvaljeni uradak

OŠ Joakima Rakovca, Sveti Lovreč
Mentorica: Katerina Zgrablić

Franceovo prizemljenje

Franc je često kao dječak maštao o letu. Zapravo se cijeloga života samo time u mislima bavio. Svake je noći već punih 15 godina sanjao isti san. Letio je u velikoj izrezbarenj lubenici u svemir. Njegova ga je vlastita mala glava promatrala iz jednog otvora u zelenoj kori iz kojeg je provirivala još samo ruka, veselo odmahujući. On je lebdio negdje između zvijezda, u poluprostoru, u tamnom vakuumu i promatrao savršeno ravnu putanju svoje letjelice. Zelena raketa bi odletjela, a on gledao još dugo u tmuni točku u kojoj je iščeznula.

Ta mračna praznina plašila ga je više od ičega. Vrišteća tišina bila je u tolikoj mjeri nesnosna da se budio svake noći u približno slično vrijeme jer je lijegao uvijek u isti sat. Zbog tog sna ležale su mu na očima dvije sjenke kroz koje je vidio svijet. Ta dva siva zastora preko bistrih prozora bili su neizdrživi prvih godina, izazivali su žestinu, u trenucima bijes i agresivni osjećaj nemoći. No, sve što postoji, jednom nestaje, tako je i želja za skidanjem Francevih nevidljivih naočala, posve tiho kroz vrijeme minula.

Franc i Damian, dvije ostarjele, propale crne prilike leže negdje na jugu bezimenog grada. Dva oronula lica zure bezizražajno svatko u svojem smjeru. Franc je posve očaran prizorom jedinog stabla u gradu. Ružni gorostasi od opeke zaklanjali su mu pogled. No tamo je. Izgleda kao da je u plamenu. Tamo umire daleko na kraju ulice, gotovo jedva vidljivo od zgrada. Svakome u ruci leži savršena boca žestokog alkohola. Svakome je glava naslonjena na jednu kantu za smeće.

Nakon nekoliko sati, Franc progovori:

- Znaš što bih sada volio?

- Što prijatelju?

- Da mogu zagrliti nekog toplog. Sada bih volio zagrliti svoju majku.

Pitam se gdje je ona sada. Što radi? Je li uopće ostarjela ili je ostala ona ista mekana okrugla žena koja me s naporom dizala do lica da me izljubi? Ona je bila topla.

- Pijan si, pričaš besmislice.

- Nisam pijan, stara budalo.

- Nisam razumio ni riječi.

- Što je ostalo od mog života? Gdje su svi dani? Toliko sam toga mogao

vidjeti, toliko toga reći i učiniti... Kamo je sve to nestalo?

- Ta tvoja baljezganja će te odvući u grob. Nije nam tako loše bilo, prijatelju. Svašta smo rekli, Bog zna da smo svašta vidjeli... a to što smo radili, to nek' nam je na duši.

Damian za cijeloga života nije sanjao. Nikada se nije probudio sretan, tužan, uzrujan ili ljutit. On se oduvijek samo budio. Posve prazno i nebitno. Njegovo buđenje bilo je samo promjena stanja čovjekova uma. Nitko nije znao ili mario za njegovo jutro, ono je bilo posve nevažno u svijetu. Samim time, nije mogao biti počašćen mislima kojima se bave ljudi koji sanjaju. Nije se nikada upitao o snovima, iz kojega mjesta u tijelu dolaze, zašto dolaze, a zašto izostaju kada ih najviše trebamo. Što bi bilo kada bi se sni nizali mahom jedan na drugi? Kada bi sve bila jedna ista priča? Jedan isti svijet. Tada bi san bio zaseban život i kontinuitet njegova protjecanja ne bi bio upitan, dok postoje ljudi, ali znatno usporen i posve ovisan o nejednakim noćima čovjeka.

Damian nakon nekoliko minuta pridigne glavu s udubljenja na limenoj kanti i zanemarujući bol koja mu je sijevnula niz vrat progundā:

- Ko da meni nije dojadilo ovo čekanje...

- Imali smo priliku. Svi se rađamo jednaki. Dakako da smo imali mogućnosti. Mogao sam biti netko drugi. Moje je tijelo moglo biti zdravo, moje prosudbe i snovi lucidni. Sunčani dani možda me ne bi rastuživali. Čovjek je najžalosniji kada treba biti radostan.

- Kao da pokraj sebe imam dosadnog komarca. Nemam ja toliko krvi, krvopijo. Radije potegni iz boce i umukni.

- Isto mi je popijem li žesticu iz tvoje krvi ili iz boce.

Iz limenih kanti odbije se trom i težak smijeh koji podsjeća na režanje, protkan hroptanjem iz pothlađenih prsa.

- Budalo stara.

- Ti se zaista nikada ne kaješ, Damo.

- To mi nije zvučalo kō pitanje.

- Čudim se više, prijatelju, nego što pitam. Onaj koji želi znati, pita. Koji želi živjeti, razmišlja. Ja pijem i razmišljam. Ubijam se dok želim živjeti. Zato sam ovdje na ovom polumjestu, u ovom polugradu koji nema ime. Pokraj mene je kvazičovjek s kojim dijelim kvaziživot.

- Hajde pričaj. Pričaj samo. Od riječi još nitko nije umro. Ja te i ne slušam više.

Nakon nekoliko sati Franc promatra zalazak sunca na Damianovu licu.

Na čelu mu pleše siva boja koja pri zatvorenim očima gubi bitku s krvavo crvenom. Na putu do usnica razvodnila se u nježno ružičastu.

Razmišljao je o tim bojama, pitajući se je li zapravo moguće ovoliko patiti. Kada bi barem mučnina, koja ga već godinama ne napušta, mogla minuti tiho kao što se ova grimizna crvena predala. Samo da iščezne. Nije to mogao priznati ni najboljem drugu, ali umirao je. Ono što ga je činilo, hlapilo je i on to nije poricao. Čitavog je života znao samo jednu stvar. Savršenstvo postoji. Ono izvire iz svake note plača violine, iz prizora zavojitih stubišta, crkvenih zvonika i ptica u letu. Nekoć je mogao posve jasno razlučiti savršene motive od onih beznačajnih. Nije gledao samo očima. Svakim je djelićem svoga bića slutio nadolazeće pokrete nepoznatih ljudi i tako saznao kamo idu. No, već su prošli tjedni otkako ga pogled na zvonik nije zapanjio. Čak ni ptice više nisu letjele slobodno i bez razloga. Samo tumaraju uokolo, kada nemaju pametnijeg posla – mislio je Franc, žaleći pritom vlastitu tupost. Svoju je propast promatrao bez revolta. Iako ga je duboko žalostila. On zatvori oči i vidi se u letu. Tako je zaspao.

Prve noći nakon petnaest godina nije usnuo san o zelenoj raketi. Nije sanjao uopće. Nije ništa vidio osim mraka. Rano je jutro. Očekivao je ovaj dan.

Pridigne se na laktove i ogleda. Jasno vidi sve. Bez zastora na očima. Sve izgleda priprosto i jednostavno. Pogleda u smjeru stabla dolje niz ulicu i shvati da ga nema. Nije ni postojalo. Na njegovu mjestu stoji ulična lampa koja aureolom škrto grebe po zgradi.

- Oho! Dobro jutro astronauti! Kako je gore?

- Ne baljezgaj, Damo, vrijeme je za doručak. Je li ti ostalo što u onoj boci?

- Što bi ostalo...? – Retoričko pitanje zaključni ispijanjem posljednjeg gutljaja.

Sablasno tiho umrli Francov razum lelujao je još neko vrijeme iznad dvije prazne glave, a onda ispario u ništavilo.

Paola Sirotić, 4. razred HTT
Pohvaljeni uradak
SŠ Antona Štifanića, Poreč

Erik Žužić, 6.b OŠ Tar-Varbriga

Il futuro non si dovrebbe conoscere

Tutti vorrebbero poter conoscere il proprio futuro.

Certo, non lo nego, anch'io lo vorrei, però c'è sempre quella parte della mia coscienza che mi dice che non sarebbe opportuno conoscerlo. Non sarebbe giusto, perché se per caso il futuro non fosse quello che ci aspettavamo, ne rimarremmo molto delusi, così delusi che potremmo non voler vivere più. Invece, in caso ci fosse una bella sorpresa che ci aspetta e noi la scopriremmo prima del dovuto, non sarebbe più una sorpresa e non ci affascinerrebbe più come avrebbe dovuto fare al momento giusto.

Ma la cosa per la quale è assolutamente sbagliato conoscere il proprio futuro, è quella di vedere in avanti una grande vittoria per la quale stiamo lottando tanto. Vedere quella vittoria ci renderebbe felici e soddisfatti, e ci farebbe smettere di lottare come abbiamo fatto fino a quel momento. Pensare di aver già vinto e smettere di impegnarci quanto necessario, farebbe sparire quella vittoria dal nostro futuro. Poi, nell'istante in cui la vittoria sarebbe dovuta arrivare, non arriverebbe più. In quel momento, ci sentiremmo „fregati” e delusi dal nostro stesso futuro e da noi stessi. Ma più di tutto resteremmo sconvolti, per via di tutta quella lotta già affrontata e lasciata a metà lungo la strada. Quanta fatica impiegata e poi lasciata stare, soltanto perché pensavamo di aver già vinto il premio, che in realtà doveva ancora arrivare.

È proprio per questo che, neanche nei momenti di disperazione vorrei conoscere il mio futuro, perché secondo me, si deve lottare e faticare fino alla fine per poter ottenere quella soddisfazione, che ci dà un po' di felicità, di amore e di speranza in più nella vita che facciamo, e per la quale viviamo.

Per come la penso, in realtà il futuro siamo noi, la nostra lotta per qualcosa che amiamo e vogliamo più di ogni altra e ogni nostra decisione nei momenti più difficili.

Aleksandra Tuneski, 8. razred
Pohvaljeni uradak

TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Mentorica: Ester Grubica

Ma je bilo lipo na selu

Vani je bilo lipo vrime. Tići su kantali, čele letile ud cvita do cvita, a breki lajali. Mića sestra se igrala poli none dokle je ona držala klupko vune i plela bičve. Mati je pomogla mojoj teti delat užinu. Tac je dela ništo u kampanji, a ja san se legla na travu i gledala lipo, plavo nebo. Perala san o ten kako bin volila biti kaj tić... Volila bin letiti, lipo kantati i ubajti puno misti na zemji. Pošla san poli none i pitala je da me navadi plesti. Nona je bila sritna ki san je to pitala. Zajno je puštila bičve koje je počela plesti i pokazala mi kako to gre. Nakon nikega vrimenta san kapila. Prvo ča san uplela bila je mala crlena krpica. Bila san sritna da sad znan ništo već: PLESTI.

Tata se torna iz kampanje svi blatan, poša se uprati. Nisan već znala ča da delan. Svo to vrime, dok je moj tac bija u kampanji, ja san se igrala s brekon, mačkon, sestron, a još san se navadila i plesti. Sad san pošla do jene stare hiže. Vero je zanimjivo ubahižati tako stare hiže. Ta hiža bila je ud moje fameje. Tamo smo vajk hodili kad smo došli poli none. Pošla san u konobu. Tamo san vidila jenu malu zikvu koju je bija načinija moj pokojni nono. Sad gren škalinima do kužine i kamare. U kužini je bija kauč i jedan mali špaher na drva, a u kamari je bilo sve puno praha jer tamo dugo ni niki spa. Najzad gren po škripavin škalinima na šufit. Šufit mi je bija najzanimjiviji prostor u toj staroj hiži. Tamo je bilo čuda libri i starih stvari. Na jenen staren kasunu bila je makinja za šiti robu, a do nje je bila polica s čuda libri. Zbrala san si malo libri da ponesen doma ki san bila sva kurjoža ča piše unutra. Na jenoj polici san našla škatulicu sa značkami, ma vero su bile lipje. Bile su to značke ud mojega tate; on hi je skupja kad je bija mali. Na jenoj san našla i slavnega pisnika Puškina. Ma mi je bilo sve to tako zanimjivo. Hodila san i gledala malo tisti šufit i zapela mi je za oko jena mala podugasta škatulica. Pošla san do nje i sva kurjoža doprla... Unutra je bila mala pastirska šurla (frula). Domislila san se da mi je tata predika kako je ta šurla stara priko 200 lit. Povida mi je da je još njigov pranono svira na njoj, i nono, i njigov tac pa i on. To je za mene bila tako vridna stvar da san se načudila svaki bot kad san je vidila. Spuštila san se doli u pridorje. Tamo je moja mat prije par šeteman posadila mrkvu. Uzela san si jeno malo mrkve i pošla si hi uprati pa san hi z gušton pojila.

Tornala san se poli none i tamo vidila tatu kako se prontiva za pojt na vruju Badavcu. Pošla san poli njega i von me pita da gren š njin. Ja san bila sva kuntenta ki san znala da svaki bot kad gremo vidimo niko blago, a ubahižamo i gnjizda ud tići. Dokle smo pasivali kroz selo, breki su lajali. Došli smo na bili put. Na jenen deblu smo upazili gnjizdo. Tac mi je reka da je to gnjizdo ud sjenice (snigavca). Moj tac se dobro kapija u tiće i u njihova gnjizda pa mi je moga za svako reći ud kujega je tića. Tako san se i ja vadila o tićima s taton. Hodili smo i mučali. Ja san tati počela predikat o ten kako bi bilo da san tić. Zamislila san si u pensiri kako letin. I tako smo hodili, hodili... I udjedanbot smo stali ki smo čuli niko šuškanje u graži. Bija je to ježić; probija se kroz gražu i iska ništo za jisti. Nastavili smo daje. Vajk me interešalo š čin se igra moj tac kad je bija mići. Pitala san ga, a on mi se nasmihna i reka:

„E dite moje, kad san ja bija mići ni bilo igrački, mi smo hi morali sami načinjat.“ Oko nas je letilo svaku foz tići; od prčića do šojki i drugih. Potekla san na poje i tekući lovila bubamare, viške (leptire) i škakavce. Vero san guštirala u toj prelipoj prirodi. Došli smo do jedne hižice ud lovci na deblu i ja san pošla u nju. Bila je na visoken pa san vidila puno plasin, njiv i poja. Na jenen poju san vidila i zečića kako škakja. Pomalon san se spuštila doli. Pošli smo daje i zapazili jenega fažana; brzo je poteka priko česte i poša u bošku. Svako toliko pitala san tatu sva kurjoža: „Koliko je još do vruje Badavce?“ A on bi odgovorija: „Još malo, još malo...“

Došli smo do jenega poja. Tamo su bili susedi ud moje none koji su delali u kampanji. Moj tac njin je mahna pa smo pošli daje. Domislila san se da će brzo pramaliće pa da triba malo nabrati cvića mami i noni. Nabrli smo visibab, jaglaci i još čuda drugega cvića u docu. Jur se ud tud mogla viti Badavca. Bila san kuntenta ča je vidin ki san perala da nikad nećemo rivati. Eko, došli smo. Tečen oko grot, a moj tac pije vodu z vruje. Sili smo na grote i gledali suncizahod. Ma je lipo bilo. Još smo malo tamo predikali pa smo se pomalon tornali bilin puten nazad u selo.

Moja mat i moja teta su parićale večeru pa smo svi skupa jili, a ja san njin predikala kako je bilo na vruji Badavci. Moja mića sestrica je bila sva kuntenta ki smo se tornali. Smo je falili i se stila s nas igrati. Vani je bila škura noć. Čuli smo hukanje cuvete. Jur je bilo devet ur. Moja sestrica je zaspala mami na krilu pa smo morali pojti doma. Svih smo pozdravili pa

smo pošli. Dokle san ležala u posteji, san pensala kako mi je tisti dan jušto lipo pasa. Bila san kuntenta ča san se navadila plesti, vidila ježa, zeca, fažana i srknula bistre i friške vode z vruje Badavce.

Jelena Milohanić, 5.d
Pohvaljeni uradak
OŠ Poreč

Mia nonna Elena

Mia nonna si chiama Elena. È nata in Macedonia e a luglio compie settant'anni. È in pensione già da otto anni e adesso sta sempre a casa. Ha gli occhi castani, i capelli rossi e non è alta.

Mia nonna ha la mania di comprare tutto quello che vede, perciò ha l'armadio pieno di abiti e ogni giorno si veste diversamente.

Ogni mattina si alza presto e va a fare la spesa. Compra i giornali per il nonno, poi aspetta che ci alziamo tutti noi, beviamo tutti insieme il caffè e il tè, poi mamma e papà vanno al lavoro e io e mio fratello a scuola.

Mentre noi non ci siamo, la nonna fa i lavori domestici. Lei è molto veloce. Tutto il giorno va su e giù per la casa. Già alle nove di mattina incomincia a fare il pranzo, mentre le bolle il brodo, lei accende la stufa e porta dell'altra legna, così ci sarà un bel calduccio quando noi torniamo a casa. Nel frattempo vuota la lavatrice e mette ad asciugare i panni.

Voglio tanto bene alla nonna perché è brava e gentile e mi aiuta sempre quando ne ho bisogno. Sa anche cucire, e quando mi serve qualcosa, lo fa con piacere.

Ama pure fare le torte ed io le do sempre una mano.

Qualche volta gioco con lei e mio fratello a carte o alla tombola, ma perde sempre.

Come il sole, io la vedo tutta gialla. È calda, serena, proprio come il sole. Si alza di mattina come il sole e lavora tutto il giorno, finché non tramonta.

Anabell Milokanović, 5. razred

Pohvaljeni uradak

TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč

Mentorica: Ester Grubica

Sara Crnković, 5.d OŠ Poreč

Moja škrinjica

Navlačim pokrivač preko glave, pokušavajući zanemariti upornu zvonjavu dosadne budilice. Uzalud. Lijeno se protežem i polako otvaram snene oči. Na tren me zasljepljuje zlato koje je sunce prosulo po zidovima sobe. Nehotice se nasmiješim. Opet se budi pjesnik u meni... Odlučujem ukrasti još pet minuta od budućeg dana, pa ponovno sklapam oči i osluškujem nadolazeće jutro. Sva moja čula uživaju dok zaustavljam misli i slušam maglu što s mora se vuče. Čujem gladnog galeba kako viče na ulične čistače i zvuk potpetica koji odjekuje pločnikom. Vjetar se igra granjem ispod mog prozora, dok zeleno lišće šušteći ljubuje s pticama. S crkvenog tornja javlja se zvono. Pokušavam zaustaviti trenutak. Uloviti pjesmu. Dišem duboko. Miris jutra uvlači mi se u nosnice i ispunjava slatkastim, modroljubičastim osjećajem.

Nakon doručka otvaram vrata i izlazim. Ispred mene velika je pozornica. Zavjesa se razmaknula, a ispod nebeskog plavetnila protegnuo se On. Sav je čipkom izvezen, dušom ispunjen. Veličanstven u svojoj jednostavnosti, leži na dlanu zemlje ove i udvara, do kričavosti plavom, moru. Čak je i sunce s neba sišlo i privilo ga u naručje, pa se tako grle, posuti draguljima od zlata. Gledam ga i divim se, svaki put iznova, čaroliji što zrači iz njega. Jednim dijelom svog uma sigurna sam da tu nema ničeg magičnog, složenog ili tajanstvenog, dok me drugi dio, onaj intuitivni, navodi da ipak postoji još jedan iracionalni oblik njegovog i mog postojanja.

Danas je nešto sasvim drugačije u središtu mojih misli, moje šutnje. Uživam slušati zvukove koji dopiru iz njegovih dubina, udisati miris lavande izmiješan s mirisima njegove prošlosti. U meni neka neobična pjevnost zrije, pa se divim crvenim krovovima njegovih kuća, oronulim zidićima kojima je okružen, sivoj kuli što ispružila je vrat, skoro do pamučnog oblaka. Sve njegovo danas mi se čini iznimno lijepim. Bez nekog posebnog razloga, ili pak, s velikim razlogom, u jednom, vama možda nevažnom časku, mene iznova preplavljuju neobični ljubavni osjećaji spram njega.

Razmišljam o tome kako je niknuo iz raspukle zemlje, sazidan žuljevitim rukama, umivan znojem i suzama, a kako gordo stoji i tajne prošlih vremena čuva. Lovim njegovu ljepotu, njegovo šarenilo i spremam ih u svoju škrinjicu. To je posebna škrinjica mojih uspomena u kojoj brižljivo čuvam

sva sjećanja na drage ljude, slike i doživljaje. U njoj jedinstveno mjesto zauzima baš On. S njim sam provela najljepše trenutke djetinjstva. U njemu sam prohodala. Padala i podizala se. Plakala, ali i smijala se. Sad, na pragu odrastanja, hodam njegovim ulicama i gledam kako me gleda, zelenilom ovjenčan, usidren između stijena što bura ih umiva. Iza jednog kamenog zida, od pogleda skrivena, zgurila se stara murva koja desetljećima ponosno njiše svoje grane, a žile je raširila duboko ispod crvene zemlje. Zeleni borovi lepezastim prstima mašu i pozdravljaju prolaznike, dok se u daljini naziru brodovi kojima more krade boje. Na pragu kamene kućice, ispred koje raste ružmarin, nono i nona prisjećaju se svoje mladosti. Malo dalje, stoji stara šterna kraj koje se igraju djeca. U jednom parku drvena klupa, na kojoj je urezano srce, prisluškuje priče dvoje zaljubljenih.

Volim njegov, dobro mi poznati miris, obrise njegovih zora, otkucaje velikog mu srca. Volim ga zimi, u njemu tad bure pušu i odnose suze, dok on gordo stoji i svim olujama odolijeva. U proljeće ga volim jer tad se u cvijeću kupa i miriše na ljubav. Volim ga u jesen kad je sav sočan, bogatstvom plodova urešen. Ljeti ga volim jer tad sa stijenama se grli, a namiguje moru. Neobično sam sretna kad u smiraju dana kovrčavi sumrak pokuca na njegova vrata, a ja mu liježem u naručje i gledam nebeskog boema kako nisku od bisera oko njega slaže. Tad smirena, zajedno s njim, narančastu zoru dočekujem.

Danas, kad neminovno napuštam djetinjstvo i razmišljam kamo će me rijeka života odnijeti, u meni plima nagomilanih osjećaja buja. Zato otvaram svoju kutiju, omatam ga ljubavlju, pažljivo spremam, i znam, kamo god da odem, On će zauvijek ostati sa mnom. Zaključan u mojoj škrinjici. Jer, ja njega jednostavno volim. On je - moj Grad.

Leona Bokulić, 2. razred opće gimnazije
Nagrada Laurus nobilis
SŠ Mate Balote, Poreč

Plavo-bijeli svijet

Bjelina i plavetnilo. Dva jedina pojma koja trenutno imam mogućnost osvijestiti u svojim mislima.

Bjelina papira koji očajnički želim popuniti kako bih se riješila plavetnila i plavetnilo mojih misli, duboko kao more, a nedostižno kao nebeske visine kojim svim silama pokušavam popuniti papir kako bih se riješila njegove bjeline. Prilično frustrirajuće.

Svako slovo, svaka riječ, svaka rečenica... Svaka najmanja sitnica, svaki zarez ili svaka točka, presudni su. Jer plavetnilo čine milijuni takvih pojednosti, a ako samo jedna završi na pogrešnom mjestu, u pogrešnom odlomku ili se nekakvom greškom potpuno zagubi i izostavi, plavetnilo će izgubiti na svojoj vrijednosti, ja na svojoj autentičnosti.

Zapravo, plavetnilo će potpuno nestati jer ako ga potpuno pravilno i suvislo ne rasporedim, to više neće biti moje misli. Govorit ću kao netko drugi, nestat će moje originalnosti, moji će osjećaji postati tuđi, moje će se misli interpretirati na najrazličitije moguće načine, a ja ih neću moći ni braniti jer one, zapravo, neće uopće biti moje. To me plaši.

Agonija se nastavlja, ali se barem bjelina polagano gubi. Može li to biti ikakva utjeha? Kakva je korist od toga da nestane bjeline ako plavetnilo ostane neizraženo plutati i letjeti mojim mislima?

A što ako ga silina emocija koje se već dugo nastanjuju i gomilaju u mom biću promijeni pa ono od muke prestane biti plavo i postane ljubičasto ili, ne daj Bože, čak crveno?! Bojim se da to zaista ne bih podnijela. Moje plavetnilo za mene ima poseban značaj, ono mi daje posebnu unutarnju snagu, ali i posebno slatku slabost. Ako izgubim njega, izgubit ću i sebe, a to je posljednje što želim u ovom trenutku.

Ne mogu ni zamisliti taj paradoks: izgubiti sebe u trenutku kada se pokušavaš pronaći!!!

A tko sam ja uopće? Ja, koja se poistovjećujem sa savršenstvom te tako posebne i jedinstvene plave boje?

Ja sam moji snovi, a moji snovi su ja, a moji su snovi najintenzivniji kada potpuno sama na osami promatram vedro nebo ili kad ronim u neizvjesnost morskih dubina. To je tako otkad znam za sebe. Dakle, ako sam ja moji snovi, a ako su moji snovi najintenzivniji u tim situacijama, onda sam i ja tada najviše ja!

Bjelina se gubi, ali plavetnilo je sve intenzivnije, sve upečatljivije! Počinje mi se sviđati. Želim ga zadržati za sebe. Shvaćam da je ono dio mene.

Zašto nam se onda ponekad tako teško povezati?

Moje misli i ja. Posebna je to veza. One su, ustvari, još jedna ja unutar mene. Nije nam se uvijek sasvim lako potpuno usuglasiti, dogovoriti i izraziti. Problem je u tome što smo suviše tvrdoglave, istovremeno površne i temeljite, razuzdane i odgovorne, hrabre i bojažljive, ali u osnovi u svemu tome pretjerane perfekcionistice. Pa tako, ni u trenutku, kada smo površne, ne možemo biti djelomično površne, nego smo prisiljene biti u potpunosti površne.

Perfekcionizam! To je ta plavo-bijela riječ koja ujedinjuje mene i moje plavetnilo, ali ujedno i glavna točka našeg razilaženja.

Previše je to spoznaja za jednu običnu zimsku večer. Bjelina iščezava. Time je bar jedan cilj ispunjen.

Plavetnilo je življe nego ikad. Spremno mučiti me novim snovima, izazovima, mogućnostima, iscrpiti iz mene posljednji atom snage kako bi postiglo neki novi cilj.

Ali moje plavetnilo skriva jednu posebnu tajnu. Cilj nikada nije ondje gdje ga očekujem.

Baš u trenutku kada mislim da sam ga postigla, on se pomiče. Bježi. Ne da mi da ga pronađem.

Na taj način moje mi plavetnilo omogućuje da ja ostanem ja. Naše zajedničko pomicanje granica, u trenutku kada se uspijemo ujediniti, održava nas na životu. Ali naše ujedinjenje već je neka druga, sasvim nova priča...

Nina Čuš, 2. razred jezične gimnazije

Pohvaljeni uradak

SŠ Mate Balote, Poreč

Sembrava che il futuro fosse così lontano

Gli anni passano ed io sto finendo l'ottava classe. Sarà difficile andarsene senza che nemmeno una lacrima scenda dagli occhi. Mi commuovo già a pensare alle emozioni provate negli otto anni trascorsi tra le stesse persone, al profumo della pizza che si diffonde ogni venerdì mattina per i corridoi della scuola, al pensiero positivo di ogni insegnante, le battute inaspettate dell'insegnante Kristina, che sa rispondere ad ogni domanda, anche la più „stupida“ che le facciamo, alle insegnate sempre pronte a darti una mano e a ripetere per la millesima volta quello che non hai capito o sentito... Sarà difficile dimenticare le corse che facciamo ogni giorno per andare a merenda, all'inizio tutti bravi e poi caos totale per chi entrerà per primo nel ristorante oppure per chi aiuterà Boris, il nostro mastro di casa, a portare delle cose pesanti o anche leggere; basta che ci dia qualcosa da fare e noi siamo sempre disposti.

Di ricordi ce ne saranno tanti. La vita va avanti e i ricordi, le emozioni diventano sempre più grandi, grandi tanto da non sapere più quante ce ne sono... Di questa scuola non potrei avere mai dei ricordi brutti, perché, anche se ci fossero, sarebbero respinti dalle cose che ho imparato e che mi saranno utili nella vita. La cosa più difficile sarà il momento quando lascerò i miei amici, con i quali ho trascorso otto indimenticabili anni, dovrò voltare pagina e continuare... Non so dove andrò tra un paio di mesi, come mi troverò in un nuovo ambiente, in una nuova città, in una nuova classe, con nuovi ragazzi che prenderanno il posto di coloro che mi hanno circondato per più di otto lunghi anni.

Se due mesi fa mi chiedevate se mi sarebbe mancata questa scuola sarei stato indeciso poiché mancava ancora tanto alla fine dell'anno scolastico, però ero sicuro che non mi sarei rattristato molto. Beh, ora manca poco e il momento dei saluti è alle porte. Non so dire cosa mi mancherà di più; se i momenti trascorsi con i miei amici, che sono sempre vicini a me quando ne ho bisogno o gli insegnanti e le altre persone che mi hanno aiutato sempre, in qualsiasi momento e circostanza della mia vita.

Mi accorgo ora che questo foglio non è poi così lungo, c'è sempre meno spazio per scrivervi i miei ricordi, ma c'è sicuramente un foglio sul quale io potrò conservarli tutti e sarà sicuramente tale che nessun correttore al mondo potrà cancellare: il cuore.

Michele Škofić, 8. razred
Nagrada Laurus nobilis

TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Mentorica: Ester Grubica

Matej Vranjković, 8.a OŠ Tar-Varbriga

Tajna plave svjetlosti

Još jedna uobičajena noć. Ležim na kauču dnevnog boravka zapiljena u televizijski program. Tata i mama već odavno spavaju u svojoj sobi. S poluotvorenim kopcima ne razmišljam o sadržaju filma, važno je samo da, kao tipični tinejdžer, čž buljim u unutrašnjost crnog okvira.

Već sam počela roniti u nedokučiva prostranstva snova kada me naglo zabljesne plavkasta svjetlost. Bila je tako jaka da sam jedva vidjela stvari ispred sebe. Trznuvši se okrnula sam zdjelicu s ostacima čokolina koja je stajala pored mene. Već sam vidjela mamino prekoraavajuće lice kada shvati da sam razbila njenu omiljenu zdjelicu s cvjetnim uzorkom. Začudila sam se kada nisam čula zvuk udarca zdjelice o pod. Moje čuđenje bilo je još veće kada sam upalivši svjetlo ugledala zdjelicu kako lebdi nad tlom. Zapanjena, podigla sam zdjelicu i primijetila kako svjetlosti više nema. „Što je ovo?“, uspaničeno sam tražila objašnjenje. Ili se netko htio dobro našaliti ili ja sanjam ili...oh... Idemo vidjeti činjenično stanje. Svjetlost je dolazila u smjeru vrtne svjetiljke koja se nije palila već godinama. Zašto je plava? Zašto se urotila baš protiv moje zdjelice? Zašto je zdjelica lebdjela? Bezbroy pitanja mi je prolazilo mislima. Otišla sam po jaknu i tješila samu sebe da vani neće biti ništa strašno. Otvorivši vrata, hladan i vlažan povjetarac zapahnuo mi je lice. Izašla sam iz stana i otvorila oči no sve je bilo normalno. Lampa je bila ugašena, iz dimnjaka se i dalje dimilo, a vrtni patuljak i dalje je spremno obavljao svoju zadaću mašući prolaznicima. S olakšanjem sam otišla u krevet i odlučila da ću sve ovo što brže zaboraviti jer, kada bih se i povjerila nekome, vjerojatno bi mislio da znam dobro izmišljati. Ujutro ispred škole svi su se okupili oko moje najbolje prijateljice Dore. Ona je prepričavala kako je prije dva dana vidjela plavu svjetlost, a žlica kojom je htjela zgrabiti juhu lebdjela je. Odmah sam ju zgrabila za ruku i odvela u knjižnicu gdje smo mogle nesmetano razgovarati. Kada sa joj rekla da se isto dogodilo i meni još se više zbunila. „Jesu li ovo duhovi ili Marsovci?“, nagađala je. Profesor fizike koji je promatrao neku dosadnu knjigu o sili teži počeo se glasno smijati. Prišao nam je i rekao da po svim zakonima fizike to ne može biti logično. Zaključio je da obje imamo bujnu maštu.

Razgovor smo nastavile kod mene doma. Nismo znale što poduzeti. Zaprestatile smo se kada smo na tv-u prepoznale svoj kvart. Brzo smo

pojačale ton. Našminkana teta u sakou ozbiljnim je glasom saopćila svima ispred malih ekrana da se u Ulici bagrema u razdoblju od šest dana pojavljuju čudne pojave. Plava svjetlost zasljepljuje prolaznike i predmetima manjima od 495 grama omogućava let iznad površine zemlje. Mole se svi koji znaju nešto više da se jave državnim institucijama. Ugasile smo televizor i pokušale suvislo razmišljati. Dora živi na broju 5, a ja na broju 6. Njoj se svjetlost pojavila u subotu, a meni u nedjelju. Stoga bi bilo logično da se na broju 7 pojavi... Danas! Tko živi na broju 7?, razmišljaj, razmišljaj. Baka Kata! Moramo otići k njoj i uvjeriti se da li su naša predviđanja točna. Tako smo i napravile. Otišle smo kod bake i čekale. Baka je bila presretna što ju je netko posjetio. Svakih pet minuta nudila nas je čajem i keksima što smo mi pristojno odbijale. Upravo kad je baka ponovo htjela pitati jesmo li ogladnjele svjetlost se prosula po nama.

Dora i ja odmah smo prekrile lice rukama i krenule prema svjetlosti. Tek što smo zakoračile u bakin zapušteni vrt propale smo kroz otvor koji je bio skriven lišćem. Još smo se više prestrašile kada smo pale na ulaštene pločice. Nekoliko metara ispred nas imale smo što vidjeti. Zelene i ljubičaste pare iz četvrtastih bočica dimile su se prostorijom. Očito smo upale u tajni laboratorij. Neki čovjek sjede kose upravo je sadržaj jedne od bočica ulijevao u ogromni stroj ispred sebe. Upravo se okrenuo da bi uzeo još jednu bočicu, kad smo ga prepoznale! Nismo mogle vjerovati! Naš profesor fizike! Pričao je on nama o svojim izumima, no nitko ga nije shvaćao ozbiljno. Uspostavilo se da je krenuo izrađivati stroj za podvodnu komunikaciju, no umjesto da priča s ribama, počeo je bacati plavu svjetlosnu silu kroz različite predmete i omogućavati lebdenje. Priznao je kako se vođen tom činjenicom htio malo zabaviti gledajući reakcije ljudi. Obećao je da će uništiti stroj, a mi ćemo vjerno čuvati našu malu tajnu.

Kakvo razočaranje! Umjesto malih zelenih i letećih tanjura iza cijele priče stoji naš profesor koji je slučajno izazvao tu neobičnu pojavu. Baka Kata nije ni shvatila da se nešto čudno dešava jer je bila prezaokupljena keksima koji su joj se rasuli po podu, a profesor, Dora i ja smo se još dugo zagonetno smijuljili na satima fizike.

Dunja Kureljak, 7.b

Pohvaljeni uradak

OŠ Tar-Vabriga

Mentorica: Stjepana Čumigaš

Una sera da brivido!

Era una fredda giornata di novembre, precisamente il primo giorno di novembre. I rami degli alberi si erano spogliati delle loro foglie. Ero chiusa in camera mia al computer, stavo cercando qualcuno con cui „chattare”, però non c'era nessuno. In quel momento mi incantai nel monitor del computer finché lo squillo del mio cellulare mi riportò alla realtà, era Elisa che mi chiamava perché accompagnassi lei e sua sorella Elena al cimitero, visto che loro erano troppo fifone per andare da sole. Certo non ne avevo tanta voglia ma era di sicuro meglio che starsene in casa senza fare niente. Mi preparai in fretta, salutai i miei e scesi in strada ad aspettare Elisa ed Elena, che arrivarono subito. Ci incamminammo finché non arrivammo davanti alla casa della mia amica Chiara. Chiesi alle ragazze se potevo invitare anche Chiara con noi e loro mi risposero: „Sì, sì, sì, più siamo meglio è!”. Chiamai Chiara che si precipitò subito giù. Ci incamminammo verso il cimitero. Quando arrivammo all'entrata, Chiara ci fermò e ci chiese se conoscevamo la leggenda del cimitero infestato. Io, Elisa ed Elena rispondemmo di no, volemmo subito sapere di cosa si trattasse. Chiara iniziò a raccontare: „Tanto tempo fa, quattro ragazze della nostra età andarono al cimitero a svegliare gli spiriti dei morti. Nessuno sa cosa successe quella notte di preciso, ma si sa solo che da quella notte le ragazze non fecero più ritorno a casa e nessuno ancora oggi sa il perché.”

Io pensai che fosse una scemenza, ma avevo lo stesso un po' di paura. Elisa ed Elena erano spaventate più di prima. Chiara si mise a ridere vedendo le loro facce e ci disse che lei non credeva minimamente a quella storia. Suonò la campana, erano già le 18:30, dovevamo sbrigarci perché la cena ci aspettava alle 19:00. Elisa ed Elena dovevano fare omaggio alla loro mamma morta due anni prima. Si era ammalata di una malattia incurabile e da quel giorno Elisa ed Elena erano un po' cambiate, non volevano che nessuno chiedesse della loro mamma perché allora cominciarono a piangere e non volevano vedere nessuno per almeno tre giorni, esattamente come successe due mesi fa quando Marco cominciò a chiedere della malattia della loro mamma, come se non lo sapesse. Marco è un ragazzo strano, dà sempre fastidio a tutti per questo non ha molti amici. Ma torniamo alla nostra storia... dunque, ci stavamo avvicinando alla tomba della madre di Elisa e Elena quando d'un tratto ci fu una folata di vento improvvisa che

fece spegnere tutti i lumini del cimitero. In quel momento ebbe paura pure Chiara. Scappammo via a gambe levate, Chiara però ci fermò e ci disse che, nonostante tutto, saremmo dovute tornare dentro. Passarono pochi minuti e ci fu di nuovo quella folata di vento. Ci girammo e vedemmo che qualcuno si stava muovendo in mezzo alle lapidi, un po' strano visto che al cimitero c'eravamo solo noi quattro. Dopo pochi secondi mi girai e davanti a me c'era una creatura che non potevo decifrare, forse perché faceva troppo buio o forse perché non volevo farlo. So solo che quando si avvicinò un po' di più, mi accorsi che era UNO ZOMBIEE in carne ed ossa, esattamente più ossa che carne... ci guardammo per un paio di secondi poi cominciai a urlare, mi accorsi che stavano uscendo altri zombie dalle tombe e subito io, Chiara, Elisa ed Elena cominciammo a correre, però gli zombie ci raggiunsero e ci portarono nel loro nascondiglio sotto terra.

Ero terrorizzata. Con voce tremante e piena di paura chiesi agli zombie perché ci stessero facendo ciò e loro con voce roca, spettrale e profonda (che mi fece congelare il sangue nelle vene) risposero che non potevano sopportare gli umani che si divertivano mentre loro non potevano fare niente e per questo avremmo subito la loro vendetta, ci avrebbero fatto bere il loro sangue finché non saremmo diventate pure noi degli zombiee. Noi non volevamo farlo ma ci legarono a una sedia e non avevamo altra scelta. In quell'ultima mezz'ora non capivo più niente, ero rimasta per un po' priva di sensi, mi sentivo strana e quando finalmente mi ripresi, mi guardai e vidi di essere orribile, avevo persino un verme che mi usciva dall'occhio. Dato che Elena, Elisa e Chiara si erano addormentate, pensai di andare a esplorare in giro. Dietro a un angolo riconobbi le quattro ragazze scomparse molti anni prima, mi avvicinai, e chiesi alle ragazze cosa stesse succedendo in quel posto, loro mi spiegarono che gli zombie erano molto malvagi, e che quel giorno, che era il giorno dei morti, non avrebbero risparmiato nessun essere umano. Io non capii che cosa volessero dire e chiesi più informazioni, mi dissero che grazie a noi quattro l'esercito era finalmente completo, perché avevano aspettato quel momento da millenni, nessuno si era fatto trasformare in zombie da loro da tanto tempo. Chiesi cosa sarebbe successo adesso che l'esercito era completato e loro mi dissero che quella notte ogni zombie avrebbe ucciso almeno cinque famiglie altrimenti... sarebbe stato bruciato vivo! Io ero terrorizzata, sapevo che la mia famiglia, quella di Chiara, Elena ed Elisa, come tutte le altre famiglie della città, erano in grave pericolo. Corsi dalle mie amiche, dopo averle svegiate, raccontai tutta la

storia, erano sotto shock. Non sapevamo cosa fare, in quel momento mi venne un'idea, avremmo avvisato tutta la città di stare all'erta quella notte e di non addormentarsi. Pensai che fosse una bella idea ma proprio in quel momento mi distolsero dai miei pensieri le quattro ragazze, dissero che gli zombie odiavano il sangue animale, che non lo sopportavano, si scioglievano se solo venivano a contatto con il sangue animale, anche solo una piccola gocciolina.

Ora sapevamo cosa dovevamo fare, e le quattro ragazze ci avrebbero aiutato. Dovevamo pensare ad un animale da sacrificare. In quel momento Elena si ricordò che il signor Salumelli aveva iniziato la macellazione dei maiali, visto che faceva già molto freddo aveva pensato di anticiparla. Ci disse poi che potevamo prendere del sangue di quei maiali, senza dover uccidere nessuno. Quando scese la notte, rubammo le chiavi della nostra cella mentre gli zombie stavano dormendo e salimmo le ripide scale a chiocciola. Ci ritrovammo nel cimitero, tutto era rimasto come prima. Ci incamminammo per le vie della città, sperando che nessuno ci vedesse. Arrivammo davanti alla casa del signor Salumelli, forzammo la porta ed entrammo, ci dirigemmo giù in cantina. Arrivate giù, ci trovammo di fronte circa cinquanta maiali decapitati. Una delle quattro ragazze prese una scatola piena di bottiglie vuote da dietro la porta. Cominciammo a tagliare i maiali per sgocciolarne il sangue.

Passò circa un'oretta, finito il nostro lavoro uscimmo da casa Salumelli senza fare il minimo rumore. Elisa ci fermò e ci chiese che cosa dovevamo fare con tutto quel sangue di maiale, le ragazze risposero che dovevamo spalmare il sangue su tutte le porte e finestre della città. Cominciammo con la casa del signor Salumelli. Poi ci dividemmo e dopo due intere ore il nostro compito fu completato. Erano le undici meno dieci minuti, dovevamo ritornare al cimitero, prima che gli zombie si accorgessero della nostra fuga. Arrivate al cimitero riscendemmo le ripide scale a chiocciola e ci richiudemmo nella nostra cella, giusto in tempo perché i mostri si erano svegliati e ci stavano venendo a prendere. Ci spiegarono che cosa dovevamo fare. Dopo un po' tutti uscirono dal nascondiglio. Ognuno prese una strada diversa, ma io, Chiara, Elisa, Elena e le quattro ragazze, restammo all'entrata del cimitero, grazie al cielo nessuno degli zombie se ne accorse. Le quattro ragazze, però, erano troppo curiose di vedere come sarebbe andato il nostro piano che decidemmo di seguirne un gruppo. Arrivati davanti alla casa della loro prima vittima, gli zombie battendo con forza su

porte e finestre vennero a contatto con il sangue dei maiali e cominciarono a sciogliersi davanti ai nostri occhi pieni di stupore, finché non diventarono un mucchietto di polvere. Eravamo stracontente che il nostro piano avesse funzionato. Ritornammo al cimitero per vedere che cosa sarebbe successo. Le campane suonarono le 24 precise. D'un tratto io, Chiara, Elisa, Elena e le quattro ragazze, venimmo risucchiate da un vortice nero e per un paio di minuti non capimmo più niente. Quando finalmente ci risvegliammo, ci accorgemmo che le campane suonavano le 18:30, le quattro ragazze non c'erano più e ci fu una folata di vento improvvisa che fece spegnere tutti i lumini del cimitero...

Sara Vivoda, 8. razred
Pohvaljeni uradak

TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč

Mentorica: Ester Grubica

Paulo Hrvatin, 5.a OŠ Poreč

Upijam blagu svjetlost zvijezde

Svaki je čovjek poseban, jedinstven. U ovom današnjem svijetu ljudi postaju sve gori, sve zlobniji. Ne shvaćaju me, ne shvaćaju zašto cijelu noć buljim u onaj prozor.

Nekad mi se noću događa da ne mogu spavati. Stalno mi glavom prolazi jedna te ista misao, osoba koja mi nedostaje. Tad otvorim prozor svoje spavaće sobe. Nebom su prosipane, kao male točkice, zvijezde. Svaka zvijezda predstavlja nešto u mom životu, ali jedna je zvijezda na onome nebu posebna. Puna je ljubavi, puna je pravde, puna je dobrote. Sjećam se kad sam bila mala, da mi je baš ta zvijezda, koja je sad na nebu, govorila da se zvijezde smiju dobroj djeci. Pokušavam doživjeti one trenutke, one uspomene, ona sjećanja o zvijezdama i nama. Pokušavam naći neki dobar razlog da se ta zvijezda baš meni smije. Pokušavam se pomiriti s tim da je moja baka postala zvijezda.

Jednom smo zajedno gledale onu crnu plohu sa *svjetlećim brilantima*. Tako sam ih ja zvala. Danas ih sama moram gledati. Kada mi sve to neizmjerne nedostaje otvorim prozor i gledam. Gledam najljepšu zvijezdu na tom nebu. Vidim svoju baku kao zvijezdu koja krasi onu crnu plohu, no uistinu ona krasi moje srce. Vidim ju kako daje toplinu tom svijetu, no uistinu daje ju mom srcu. Vidim ju kako osvjetljava nebo, no uistinu ona daje svjetlo mojim očima. Svake se večeri moja zvijezda nalazi na istom mjestu. Čeka me. Puno je toga ta zvijezda mene naučila. Iako ju ja više ne mogu dotaknuti, niti uhvatiti, znam da je uvijek tu za mene. Znam da jedino ta zvijezda me nikada neće ni u čemu iznevjeriti. Iako me je davno napustila, ja ju svakim danom čekam da se pojavi iznad ovog svijeta. Znam da će baš moja baka, koja je sada zvijezda, biti moj vjerni pratilac.

Već je kasno. Moram otići na spavanje. Sutra počinje novi dan, novi usponi, novi padovi. Sve što me je život naučio jest samo hrabro pogledati u nebo. Sada, kao što sam rekla, već je kasno, ali prije nego što utonem u san pustite me da upijam još malo tu blagu svjetlost moje zvijezde.

Nicole Zubin, 8.b
Nagrada Laurus nobilis
OŠ Tar-Vabriga
Mentorica: Melani Ivetić

Utrka života

Hodah sama ulicama, oborene glave, pogleda u kojem su se odavno ugasile svijeće koje su širile sjaj i toplinu. Tada bacih pogled u stranu, uplašeno se ogledah. Ta, neobična li prizora. Oko mene ljudi. Ali, jesu li to uopće ljudi? Lica su im crna, s pakosnim izrazom, kao da se spremaju odapeti bolne strelice sarkazma. Drugi pak prozirni, kao da nemaju ničega u sebi. Primiču se poput magle ili kakva oblaka. Djeluju tako bestjelesno, kao da bi ih mogao zatvoriti u kutiju za nakit, a istovremeno i raspršiti u zrak poput dima. Ah, evo konačno čovjeka u pravom smislu riječi. Prijazno se smješka, iz očiju mu isijava blagost. Poželih mu prići. Ali čekaj, pa nema li on to dvije glave? Baš tako. Dva lica kao da su od različitih ljudi uzeta. Jedno pristupačno, iskreno. Drugo podrugljivo, prijezirno i mračno, upravo odbojno. Zgrozih se i požurih dalje. Odjednom se ispred mene ispriječi nešto veliko i zaustavi me poput zida koji godinama odvajate brata i sestru, muža i ženu. Dignuvši pogled, srsi strahopoštovanja prožmu me cijelu. Tada dizah pogled još više, i više, dok napokon ne ugledah lice vlasnika noge koja mi je zapriječila put. Titanova glava bila je visoko podignuta. Nosom je parao oblake, reklo bi se. Tada se još više snuždih i produžih dalje. Izbezumljeno tražih čovječje lice, one mile tople majčine oči, prijateljski osmijeh. Zašto se osjećam tako sama, a ipak me okružuje gomila ljudi? Beznadno lutajući pogledom, uočih im svima istu riječ na usnama, isto ime ispisano prijezirom i podsmjehom. Bilo je to moje ime. Htjedoh pobjeći što dalje, ali tada se stresoh budući da me netko snažno gurnuo prošavši pored mene. Bijesno pogledah krivca i nemalo se iznenadih. Bila je to djevojka. Ili je barem tako izgledala. Više ni u što nisam sigurna. Je li i ona priviđenje? Je li i ona samo djelić mozaika, košmara u mojoj glavi? Misli mi se gomilaju, jure kaotično bez reda i smisla. To me priviđenje razdragano pogledava. Oh, pa to su moje oči. Moje crte lica. To sam ja. Jesam li? Teško mi je u to vjerovati, ali izgleda tako stvarno. Onaj sjaj u očima, ona prijaznost, one ruke i osmijeh kao da me dozivaju: „Priđi bliže. Slijedi me.” Ta, izgleda gotovo življe od mene. Tada se prikaza naglo okrene i potrči. Ja požurih za njom, ali bila je tako hitra i brza, probijala se kroz masu bezličnih poluljudi poput srne kroz gustiš. Odjednom začuh bolan plač. Bio je to jedan maleni dječak, noga mu je zapela u rupi na pločniku. Isprva se ne obazreh, ali onda bacih još jedan

očajan pogled u daljinu za odbjeglom prikazom, te mu priskočih u pomoć. Zajedničkim snagama uspjeli smo osloboditi nožicu. A onda me preplavi osjećaj miline. Zahvalnost koja je dopirala iz njegova pogleda pruži mi na tren onaj toliko potrebni i toliko priželjkivani osjećaj vrijednosti. Dječak izvadi iz džepa malu knjižicu i pruži mi je. Nisam se stigla ni zahvaliti, a on se samo nasmiješio i nestao u gomili. Pogledah knjižicu koju mi je dao. Bila je zaključana. Mali katanac zastirao je riječi i obuzimao me radoznalošću. Odjednom ispred sebe ponovo ugledah onu prikazu, moje lice i naličje. „Ovo tražiš?” reče mi zagonetno. U ruci je držala ključić. „Ja sam tvoj život”, reče i pruži mi ruku. Kad sam je primila za ruku, odjednom me obuzelo čudesno čuvstvo. Kao da se sva njena blagost pretopila u moje, dotad prazno tijelo. Oči mi zasjaše, na licu mi se razvuče širok osmijeh. Dignuh glavu i ogledah se oko sebe. Istom je nestalo onih nakaza. Ljudi su hodali sretni, pristupačni. Njihovi pogledi kao da su me dozivali, njihov smiješak postajao je i moj smiješak. U svakome od njih prepoznah majku, brata, oca, prijatelja. U svakome vidjeh ljubav, toplinu. Odjednom se i ja počeh osjećati dijelom njih, dijelom svijeta. Napokon počeh osjećati sebe. Iz toga stanja katarze i renesanse života, prene me onaj isti dječakić. Njegov lik podsjeti me da još nisam otvorila svoj dar. Otključah mali katanac, čuvar tajni, te rastvorih knjižicu. U jednom dahu pročitah:

„Ne dopusti da vlastiti život prolazi mimo tebe. Ne dopusti da ti bježi pred očima. Ne utrkuj se s njime, živi ga! Prihvati ga. Prihvati sebe. Prihvati ostale. Smiješi se i traži svoj osmijeh u drugima. Obrati pažnju na male stvari jer će ti upravo one pomoći da vratiš život jednom kad skreneš s pravoga puta. Voli i dopusti drugima da te vole. Život je samo jedan, uživaj u svakom taktu te gorko-slatke simfonije, jer kad otkuca i posljednja doba, više nema reprize.”

Simona Dobrilla, 3. razred opće gimnazije

Pohvaljeni uradak

SŠ Mate Balote, Poreč

Valentin

Na ovom svijetu ima oko 7 milijardi ljudi i svi imaju različite poglede na život. Neki cijene samo novac, darove i ostale materijalne stvari. Nikada nisam bila takva osoba. Najviše sam cijenila svog malog brata. On je meni bio sve. Znao je kako me nasmijati, a i izivcirati. On je bio moj Valentin.

Najljepši dan u mom životu - 25. veljače 2000. godine. Rodio se Valentin. Imao je velike plave oči, a njegova crvena koža, zapravo, je bila ružičasta. Na sebi je imao žutu tutu u kojoj je izgledao kao tučak tratinčice, bio je pre-sladak. Prošlo je tjedan dana od kad je Valentin ušao u moj život. Prvi put kada sam ga primila u naručje u sebi osjećala sam iskrice sreće i uzbuđenja.

Razmišljala sam kako ću Valentinu pomagati u pisanju zadaća, kako ćemo se svađati i zajedno se smijati, a uz sve to i voljeti. U svojoj glavi vikala sam: - Ja imam brata!- Nisam mogla vjerovati. Svaku večer prije spavanja sjela bih pokraj Valentinovog krevetića i pročitala bih mu neku malu priču. Nisam mogla zaspati bez da mu pročitam priču i poljubim ga. Svaki puta kada bih ga poljubila, onako slatko bi se nasmijao i zatvorio svoje velike plave oči. Postoje i loše strane svog ovog uzbuđenja. Kao i svaka druga beba, Valentin bi preko noći plakao i vrištao. Mojoj mami nije se ustajalo svaka dva sata, a moj tata je jednostavno bio lijen. Tako su zajedno donijeli odluku da se ja budim svaka dva sata, zato jer sam ja mlada i živahna. Kada bi Valentin preko dana bio loše volje ili bi plakao, on i ja otišli bismo do naše žalosne vrbe. Ispod nje se nalazila mala plava njihaljka. Svaki put kada bi Valentin sjeo u nju oraspoločio bi se. Tko zna zašto?! Od njegovog četvrtog rođendana sve je krenulo nizbrdo. Dva dana imao je visoku temperaturu i bolove u glavi. Mislili smo da nije ništa ozbiljno, no kada smo stigli u bolnicu morao je otići na mnoge pretrage. Prošlo je mjesec dana. Mjesec dana straha i lošeg predosjećā. Nalazi su stigli. Kada sam ih počela čitati, ništa nisam razumjela, ali odjednom sam ugledala: „... pronađen je tumor na mozgu...” Počela sam plakati. Liječnik me pokušao utješiti, no nije uspio. Mojim roditeljima i meni rekli su da se tumor ne može ukloniti jer je presitan, a kada tumor počne rasti njegov organizam to neće moći podnijeti. Nisam mogla vjerovati. Kada smo došli kući, Valentin me zagrlio i upitao zašto plačem. Svojim malim nježnim ručicama mi je obrisao suze i sjeo pokraj mene. Kako ću ja uspjati živjeti bez njega, tko će mi tako nježno brisati suze, tko će me moći izivcirati kao on, tko će me ujutro buditi, tko?

Nitko ga neće moći zamijeniti. Valentin i ja smo razgovarali, igrali se, a najmanje se svadali. Svaku sekundu igre razmišljala sam što će sa mnom biti kad on nestane. Svakog vikenda Valentin bi odlazio u bolnicu i svaku subotu kada bismo sjeli u auto, upitao bi me hoće li dobiti bombon ili će ga piktuti nekakvom iglicom. Ja bih se samo nasmiješila i poljubila ga u čelo. Tijekom vožnje igrali bismo neki naš izmišljeni poker, ili bismo gledali Garfielda, Mačka u čizmama itd. Kada bismo ušli u bolnicu svaka bi ga medicinska sestra pozdravila, a on bi se samo ponosno nasmiješio. Ušli bismo kod liječnika, a on bi samo potrčao do igračaka, liječnik bi pričao s mamom. Jednog vikenda Valentin je skroz problijedio. Doktor nam je rekao da će se to sve češće događati. Bila sam uplašena. Upitala sam se zašto se to baš nama dešava tj. zašto baš Valentinu. Valentinu se stanje počelo pogoršavati iz mjeseca u mjesec, bio je sve slabiji. Još uvijek je imao snage za igru i smijeh. Roditelji su odlučili otići na Brijune. Valentin je bio oduševljen i htio se ići okupati u more. Prvi put kada je taknuo more, vrisnuo je i bacio se na ručnik pokraj mame. Mi smo se smijali, a on se vratio natrag u pličak. Skakao je, smijao se, bio je jednostavno, presretan. Suze su mi krenule na oči, no Valentin je došao do mene kao da je shvatio zašto plačem. Obrisao mi suze te me povukao u more. Mi, cijela obitelj, skakala je, smijala se, igrala se, i veselila se. Nitko nije razmišljao o najgorim stvarima. Bio je to prvi tjedan u kojem niti jedna sekunda nije bila razmišljanje o najgorem. Mjeseci su prolazili, a stanje se pogoršavalo, mjeseci su prolazili, a strah je postajao sve veći i veći. Doktori su nam javili da Valentin mora u bolnicu. Stigli smo u bolnicu. Bio je umoran. Legao je u krevet i odmah zaspao. Prošla su dva tjedna od kako je bio u bolnici. Bio je petak. Ležala sam s njim u krevetu, a on me pogledao onako kao i prvi put kada sam ga primila u naručje. Zatvorio je svoje velike plave oči, kao kada sam ga prvi put ugledala. Počeli su svirati svi aparati oko mene, a ja sam spustila suzu u nadi da će se, kao u filmovima dogoditi čudo. No nije. Bilo mi je teško, plakala sam i plakala. Nitko me nije uspio utješiti.

Prošlo je 5 godina od Valentinove smrti. On je još uvijek u mom srcu i zauvijek će ostati. Ponekad preko noći čujem njegov glas, njegov smijeh, a suze radosnice počinju se rađati. Znam da je on još tu uz mene. On je bio moj Valentin.

Anja Ostojić, 7.f
Pohvaljeni uradak

OŠ Poreč
Mentorica: Snježana Sumić

Z
A
B
O
K

Ema Smolić, 5.c OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Mene križa bolijo

Ja grem v pejti razred. V hiži živim z mamoj, tatorj, sestroj i dedekom. Razlike v letah su dosti velike. Dedek je star, al ne prestar. No, veliko krat od njega se čuje kak ga križa bolijo. Znou mi reči da mu nekaj napravim, pomorem, ja mu nigdar nisam nekaj ne napravila. Znou on da bum šla pomoči kaj treba. On se pak jada na ovo, na ono, a furt zgotovi z rejči kak ga križa boliju.

Gda ga pitam: „Kak deda, kak to zgledi, kej te, prav za prav, boli?“

On samo zaskomuče i veli: „Dejte moje, tou ti je od mojih lejt. Ja sam ti več star, nadelal sam se, zde pa mam.“

Ili, neki krat veli: „Boš se ti mene zmislila gda boš došla v moja lejta.“

Slično čujem i od mojega tateka. Gda dojde s posla, znau biti slabe volje i več se vidi po jem da mu nekaj ni prav. I kad se spominamo za stolom, potoži se da ga križa boliju. Ak mu treba kaj pomoči, opet sam ja na raspolagi. Za njegovu križobolju krif je jengov teški posel. On dela na građevini i veliko krat nosi teške stvauri, veliko se nadela i radi tejga i njega križa boliju.

Tu i tam, bome, pojada se i mama. Ne vem kaj nju vse ne boli. Znou se žaliti na velko tejga, od nouge, keru si je pred nekaj lejt strgala, pa sve do hude glavobolje. Ali i ona veliko krat veli da jo bolijo križa.

Vse mi zgledi da je tau križobolja bolest moje familije.

A na kraju še da napišem da mi sestra nosi nekakvu plastičnu „ortozu“. Vsa je u nekakvom oklopu. To je nekaj radi popravljanja kičme, Ak se ne bi tejga držala, vendar kasnije, gda bi bila starija, bi jo lahko tudi bolejlja križa, i kaj ti ja vse ne vem.

Tak vam se pri meni, gda nekaj delamo, pogosto čuje:

„Ja ne mrem, mene križa bolijo!“

A kaj bi ja rekla za sebe? Saki den nosim tešku i pretešku školsku torbu. Zgledi tak naklačeno i ja ju jedva nosim do škoule i nazaj domof. Gda hodim s torboj na plejčah, zgledi da mau se več i več kil. A ja se bolj i bolj prepogibam. Gda dojdem domof, ot tejga teškega tereta čisto sam se hvila.

Mene tudi nekaj v plejčah boli, mene tudi križa bolijo.

Anica Rumiha, 5.b

Mala nagrada Gjalski, 1. nagrada

OŠ Đure Prejca, Desinić

Učiteljica: Nediljka Mrčela

(NE)sretno dijete

Moji mi kažu da me mama prije dvanaest godina rodila u Zaboku, a ja u to, da vam kažem, baš i ne vjerujem. Ja baš mislim da sam posvojen. Znam da vam je to čudno, ali ako gledate s moje točke gledišta, išlo bi to ovako:

„Mislave, kako si težak“, bijesno viče mama, „uopće nisi na mene!“ „Da mama, imam samo trideset i sedam kila!“ odgovaram joj smireno.

„Sam si popravi bicikl! Ja sam to naučio kad sam bio klinac kao i ti!“ govori mi moj SAM SVOJ MAJSTOR tata.

„Mislave, ti uopće nisi duhovit!“ kaže moja produhovljena sestra.

Ja se onda zamislim: „Ako nisam težak kao oni, ne znam popravljati stvari i još k tome uopće nisam duhovit, a svi oni jesu, ja moram otići!“ Ali ne od kuće (kuću ne dam nikome!), nego od svih njih: od sestre, mame i tate, bar na kratko.

Svanulo je jutro ponedjeljka trinaestog. Ustao sam oko sedam i torbu kradom napunio sendvičima, čokoladicama i ostalim poslasticama. Znaite, popodne imam dogovoren piknik pa se moram pripremiti. Bar ću se na nekoliko sati maknuti od svih. Mislim da je ona poslovice: „Nikad siti, uvijek žedni (Ožujsko, zakon br. 265)“ prava za ovaj trenutak. Ah da, sad sam se sjetio, u frižideru je cijela kutija sokića. Znaite onih, Pingu. Makar znam njihove poslovice, žuju ipak još ne pijem. Strpao sam sokiće u torbu i krenuo na dalek put. Kamo? U džunglu? Na visoke planine?! Ma neeee, u školu, naravno.

Petnaest minuta kasnije već se vozim u autu. Bio sam sretan što idem u školu, bar se nisam svađao s roditeljima. Osim s mamom. Ako pogledate u redak iznad, vidjet ćete da sam spomenuo da se vozim. Da, ja se vozim, a mama vozi. Ali tu problemu nije kraj. Mama je učiteljica u mojoj školi. Ni tamo je ne mogu izbjeći!

U školi je sve bilo dobro dok nije došao Vjeronauk. Zvonilo je. Ja sam potrčao prema vratima, ali me prijatelj pretekao. Zamahnuo sam nogom i udario palcem u đon njegove papuče. Ne vjerujete? Ni mama mi ne vjeruje. Jako me zaboljelo. Neopisivo jako. Na sljedećim satovima sam od boli jedva pratio nastavu. Mama je već otišla doma. Krenuo sam pedagogici i ona ju je

nazvala. To je tek prava muka. Kad njih dvije samo malo popričaju, prođe deset do pedeset minuta. Da, tako je to, a onda ipak dolazi i rečenica: „Pogodi tko je tu kraj mene?“ Pomislio sam da je to spas. I bio je. Ali kad je mama došla, izgledalo je to ovako: „Pa što si radio, pričaj mami...“ I onda sam ja težak?!

Za pola sata već sam čekao na Bračku. Loša vijest: slomio sam palac. Da, i ja se čudim. Slomio sam palac udarcem u papuču?! Nema šanse! Ali istina je.

I istina je da su sve mame znatiželjne kao moja. I istina je da su sestre gnjavaža, kao moja. I istina je da su svi duhoviti, osim mene. E da, zaboravio sam napomenuti da svi lome noge bolje od žena, hehe. Moja sestra je to prije dvije godina pokušala, ali joj nije uspjelo. Dobila je samo langetu. A moja mama? Ona nije ni pokušala, nju je previše strah. Tata je lomio noge pet puta. On je moj heroj!!! Sad sam konačno shvatio zašto jedino on tog dana nije pošizio, nego samo onako šutio uzdignute glave. I na kraju sam zaključio da sam krenuo tatinim putem: putem lomljenja nogu. Ipak nisam posvojen!

Tako sam morao otkazati piknik, ali ipak nije sve tako sivo: slatkiši i sendviči ostali su samo za mene.

Mislav Kuštan, 7. razred
Mala nagrada Gjalski, 2. nagrada
OŠ Krapinske Toplice
Voditeljica: Sonja Kuštan

Sama u prirodi

Kasno je ljeto. Gotovo je pri kraju, a nije jesen. Hodajući još toplim asfaltom zamjećujem oko sebe čudnu tišinu. Gotovo sam se spotaknula jer je asfaltu zamijenila seoska prašnja cesta. S jedne i druge strane diže se visoka polusuha trava. Pomislih. Eto, oko mene još jedan nekošeni pašnjak, a kako i neće kad su u kući sami starci. Ni zemlju ne mogu obrađivati, a iza štale prostire se trnje i žalosna šikara. Sjetih se djeda i bake. Stari su i više ne mogu raditi kao prije te su odlučili prodati kravu, iako im je teško. Nažalost selo nam polako nestaje.

Uplaši me jato ptica koje svojim kriještanjem pomute tišinu. Vidim i razlog. Kroz pjenušave oblake doletio je jastreb čije je svjetlucavo perje izgledalo poput svemirske letjelice. Nastala je tišina kroz koju se propinjao nemoćni vrisak ptice koja je bila ranjena. Tužno sam krenula dalje. Pomislim. Ako nema ljudi, ima ptica.

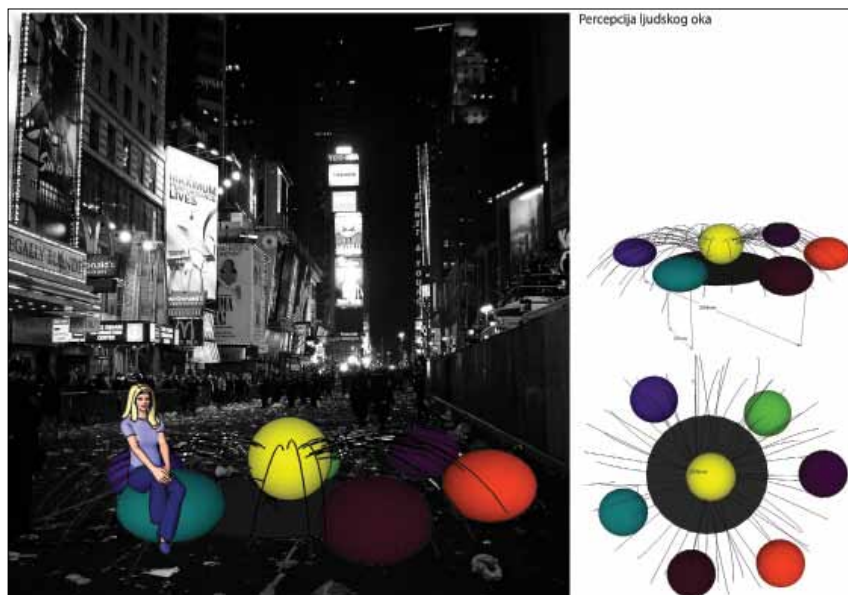
Popevši se na kvrgavu uzvisinu pod nogama sam osjetila sitno kamenje koje mi bocka potplat tenisica koje su vidjele i bolje dane. Pogled mi pada niz padinu gdje su se nekad prostirale livade i njive umornih kukuruza, ali vidjeh samo površine obrasle šikarom i čujem zvukove strojeva. Tu još ima ljudi. Nešto ipak nedostaje. Nedostaje život sela. Hodam već duže vrijeme, a nisam vidjela ni žive duše.

Skrenula sam s neravne ceste u šumu, ali me usput okrzne kopriva i prestrašeno poskočim, poskliznuvši se na vlažnom lišću, koje je poput starog tepiha prekrilo šumsko tlo. Čujem zvuk kukavice i zuj kukaca te mušica koje mi sile u oči. Prevrnute gljive kazuju da su tuda prošli gljivari, ali opet nigdje nikoga. Pogled spustim na tlo. Obradovah se. Ispred mene bezbroj ljubičastih glavica koje me ljupko promatraju. Sve miriše. Osmjehnem se sama sebi od miline. Razmislim i ne mogu se sjetiti što je rekla učiteljica iz biologije. Jesu li zaštićene ili nisu? Nevažno. Ja ih svejedno ne ću ubrati. Razmišljam. Ako ne će ljudi gaziti tim prostorom, biljke su zaštićene. Barem neka korist. Svako zlo za neko dobro.

Počelo se mračiti. Hrapavo odijelo stoljetnih hrastova sada izgleda neka-ko grubo i strašno, a glasanje šumskih stanovnika nije mi zvučalo ljubazno.

Uputila sam se prema izlazu. U zraku se osjeća miris večere. To još netko živi na rubu šume. Vjerujte da su stari i nemoćni. Hladni povjetarac potjerao je oblake iza kojih su zablistali zvjezdani dragulji. Tko će se tom zvjezdanom nebu diviti kad nestane stanovnika mog sela?

Dorotea Levak 8.a
Mala nagrada Gjalski, 3. nagrada
OŠ Antuna Mihanovića, Petrovsko
Voditeljica: Marija Bolšec

Jana Borovčak, 3.d SŠ Zabok

Baka i televizor

Odlučili smo modernizirati baku pa smo joj kupili televizor. S veseljem smo joj ga odnijeli, ali su nas već pri ulazu dočekale bakine riječi:

„Kaj ste mi donesli tu plastičnu koštulu?“ iznenađeno je upitala baka.

„Joj, baka! To nije koštula, neg televizor“, rekla sam i dodala, „i to u boji.“

„V kakvoj boji! Pa vidiš da je sav črni“, rekla je baka.

Unatoč bakinu gundanju mi smo postavili i upalili televizor. Baš su bile vijesti.

„Zakej pa me vsi tak lučeju? Pa nis im ja nič kriva. Ne bu z toga nič. Ne buju mene neakvi tati i potepuhi lukali. I to vam je denešnja mudroljija. Prije je trebale znati napraviti kola i naklenuti Pergu“, govorila je baka.

S vremenom se baki televizor počeo sviđati i počeo je utjecati na nju. Svakodnevno bi baka iz dućana teglila velike vrećice pune Gavrilovićevih čajnih pašteta, Zvijezda-majoneza, osvježavajućih Fructal sokova, odličnih Klara kolača, ribanog sira parmezana... To me čudilo jer prije baka uopće nije bila zainteresirana za kupovinu. Upitala sam ujaka:

„Kaj vi nekaj slavite da mi ne znamo?“

„Ne, samo baka po cijele dane EPP gledī“, odgovorio mi mi je ujak.

Baku je televizor modernizirao i pomladio. Ne propušta Donu Barbaru i Našu malu kliniku. Ručak kuha u Linea ekluziv posuđu, prozore ne glanca novinama, nego ih pere ručnim čistačem na paru, a ni leđa ju više ne bole jer ima Kosmodisk. Pomalo mi nedostaje ona staromodna baka.

Željka Poslon, 8.a

Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad

OŠ Augusta Cesarca, Krapina

Voditeljica: Ljubica Čudić

Do preko ušiju

Zaljubljena sam. Ne do ušiju, nego do preko ušiju. Čim ga vidim, zacrvenim se. Stidim se to reći svojim prijateljicama. Tješila sam samu sebe da i drugi možda imaju simpatiju, pa nije se to samo meni dogodilo. Ali i dalje se ne družim s prijateljima jer se bojim da bi oni mogli primijetiti da imam nekakvu tajnu. Vrte mi se i po noći svakakve misli u zaljubljenoj glavi. Volim Ivana, dječaka iz mogega razreda. Ponekad se naljutim na sebe i postavljam si svakakva pitanja. Na primjer: zašto ljubav uopće postoji? Evo, više ni ne pratim nastavu. Učiteljica me upozorila već nekoliko puta. A ja samo mislim i mislim, kao da spavam na satu, uljuljam se u svoje misli i umirim se.

Preko ušiju, kažem vam ja.

Zvoni. Sat je završio. Malo pogledam po razredu. Aaaaa...na ploči piše, eno već piše: Anita voli Ivana.

Pogledam ga. I on je to pročitao. Počeo se tući s prijateljima. Tko je to napisao? Ivan se pobunio na to. A ja? Ja na to nisam reagirala. Pa to je, zapravo, istina. Što bih reagirala. Žao mi je što se Ivan tuče zbog toga.

Nastali su i problemi oko toga. Razgovori učiteljica i oni, ravnateljica i oni. U imeniku ukori.

Osjećala sam se krivom jer se to ne bi dogodilo da mene nema i moje zaljubljene glave. Na putu prema kući osjetila sam tugu i zabrinutost. Ipak je ljubav strašno velika stvar.

Drugi dan smo opet u školi. Imali smo zadaću. Ivan je nije napisao. Sretna sam što ću mu moći pomoći jer on uvijek, kada nema zadaće, mene moli za pomoć. Sve sam mu objasnila kako će riješiti, a srce mi je skakutalo od radosti. Osjećala sam kako sam mu sve bliže.

Prošao dan. I još jedan. A ja sam ipak odlučila povjeriti prijateljici da sam zaljubljena. Ona će tu tajnu dobro čuvati, prijateljica mi je.

Na odmoru sam išla baciti jedan papirić u koš. U košu sam primijetila papirić na kojemu je pisalo: Volim te, Anita. A onda sam i ja pisala pa je u košu pored Ivanovog papirića bio i moj na kojemu je pisalo: Volim te, Ivane.

To su ugledali Karlo i Tomo. Razglasili su tu vijest po cijelom razredu i cijeloj školi.

Opet sam se crvenjela. Opet sam se malo stidjela. Opet sam pogledavala Ivana. I učinila sam ono najbolje, otišla sam do Ivana i rekla mu. I on je rekao meni. I glasno smo rekli.

Mi smo lijepi dječji par. Pomažemo jedno drugome. Čak je i učiteljica odredila da sjedimo zajedno. Kupio mi je na izletu sladoled. Nije nas briga što drugi misle, ne čujemo što govore. Mi smo do preko ušiju zaljubljeni.

Lucija Martinko, V.b

Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad

OŠ Đure Prejca, Desinić

Voditeljica: Neditjka Mrčela

Ispovijesti jednoga adolescenta

Ah... Svi se sad već pitate kakve će tu biti drame. Hoću li ja biti neki teški metalac, emać ili plačljivac? E pa ne ću vam reći!!! Nestrpljivi ste?! Ha? A dobro onda, krenimo!

Trrrr! Opet zvoni ta dosadna budilica. Boli glava! Znam da vam je poznat taj osjećaj. Ipak odlučim još samo malo odrijemati...

Pet minuta kasnije: *ZzzzZzzZZz....*

Deset minuta kasnije: Nekako sam otvorio te umorne oči i shvatio da sada zbilja moram ustati. Jedva sam u tome uspio i još onako ćorav krenuo prema vratima rukom pokušavajući dohvatiti kvaku. Nisam se ni snašao, a moja je starija sestra otvorila vrata, usput me njima lupila u čelo i počela kriještati svojim visokim glasom: „Fran, Fran, ti mene uopće slušaš?“ Ja joj nešto odbrusim i krenem dalje. „Ali Fran, mi možeš posuditi sto kuna za maskaru?“ „To ti je kad ne znaš šutjeti pa svi moraju znati za tvoju kasicu-prasicu“, pomislim. „Zaboravi, nisam ti ja dobrotvor!“ odbrusim glatko. I dalje je nešto gundala, ali je više nisam doživljavao. Krenuo sam prema kupaonici i mislio da mi se samo pričinjava, ali miris je bio sve intenzivniji. A onda vidim prizor koji ću još dugo pamtiti: moja mama s glačalom u ruci, a ispred nje moja najdraža GNS majica umire s velikom rupom nasred slike omiljenog mi benda! Moje se snene oči naglo otvaraju, čupava i zaležana kosa podiže se u zrak, a lice iskrivljava u bolnu grimasu. Bolje da vam ne kažem što mi je u tom trenutku prošlo kroz glavu. Nisam stigao ništa reći, a mama je već obećala da će mi kupiti novu i još ljepšu majicu. Moš mislit, sigurno sa slikom Teletabisa!

Konačno stižem do kupaonice u kojoj moja sestra upravo istiskuje pastu na četkicu. Dodala mi je tubu u kojoj naravno više nema ničega. Valjda mi se samo učinilo da se „nasmiješila“!

I tako sam kuštrav, jedva umiven i neopranih zuba ostavio iza sebe kućne probleme i optimistično krenuo u školu. Hvala Bogu pa mi se na putu nije dogodilo ništa uznemirujuće! Pred školom me čekalo neobično društvo, svi su samo tmurno stajali: jedan metalac s nogom četrdeset šest, jedna teška emaćica, barbika sva u rozom i frajer koji sluša cajke. Sve prijatelji iz razreda. Zvonilo je za sat pa smo ušli u učionicu. Njemački je sat koji bi svaki učenik poželio za predsat jednog kišnog ponedjeljka. Profa je

toga dana bila nekako čudno vesela. Kao leptiričica odlepršala je do svog stola i rekla: „Guten Tag, Kinder!“ Cijeli sat nismo ništa radili, učiteljica je nešto brundala sebi u bradu - nitko ne zna što, a mi smo nestrpljivo pogledavali na sat iznad njezine glave. Zvono je stampedo učenika potjeralo u školsku kuhinju. I odmah ga skrenulo u drugom smjeru. Pitate se zašto? Na meniju je bilo varivo grah. Činilo mi se da ga svi obožavaju baš koliko i ja.

Zadnji smo sat imali tjelesni. Inače on i nije moja jača strana, no nekako sam baš toga dana poželio biti prvi u trčanju. I tako se ja trudim, skačem s noge na nogu... Boljelo je, ali sam htio biti prvi. Pred samim ciljem još sam malo dodao gas i već sav sretan što ću stići prvi, osjetim da su mi obje noge u zraku, a ja nosom nezaustavljivo jurim prema tlu i dočekujem se pred podrapanim tenisicama našega učitelja.

Kući sam stigao sav unakažen. Riješio sam zadaće, prosurfao internetom i napisao neki dosadan sastavak iz hrvatskog. A onda napokon dobitna kombinacija: moj stari dobri krevet + ja.

Sutrašnji će mi dan sigurno pružiti još puna pubertetskih kušnji i zapreka, smisliti još gomilu školskih bisera, a ja jedva čekam da odrastem u jednu zrelu osobu i svega se toga riješim.

Fran Petrač, 7. razred
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad

OŠ Krapinske Toplice
Voditeljica: Sonja Kuštan

Na placu

„Triebaju mi traperice, nemam ni jene samterice, oču nove tenesice!“, poslušam saki dan. Meni trieba ove, tate trieba one, sestra oče jene, brat oče druge.

Tork je, ferije, deca nejdeju v škuolu, starci nejdeju delat. „Ideme v Zlatar na plac“, veli tata. Od sieh mesti na kugle zemaljske zobral je baš one prave. One na tere mi se ve nikak nejde. Same ne na plac! Vsi su se služili z tiem, same mene nie bile zapraf. Al kak sem ja v manjine, za terih puol vure sme bili v Zlataru na placu. Goužva, galama, smrad, a vunje vrouče, stuo stupnjuf.

Pa kak nešči more imeti rad te meste?

Bil sem osujen na špancieranje pu placu, dok ne najdeme vse koj trieba. „Na, tu je štand z trapericami“, veli tata. „Tam su lepše“, veli mama. „Ovde su jeftinieše!“, kriči tata. I tak ud štanda du štanda.

Prešla je ciela vura, a još nič niesme kupili. Gledim ukuol el boum videl koga puznatoga, i vidim - NJOU. Najlepšu pucu na svietu! Plave oči kak vedre nebe, lasi zlatni kak sounce. I nje je bile duosadne, sprehitavala se z noge na nogu. Genul sam se upuznati ž nju. Niesem ni videl ni čul nič okoli sebe, sem nje. Vse okuol bile je grde, same ona liepa kak ajndelek.

„Ideme dime“, veli tata.

Pak de gli ve? Muorali sme iti.

Svietla črknja v kmice pustajala je vse mienja i mienja, dok nie nestala.

Ivan Kuljak, 7. razred

Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad

OŠ Zlatar Bistrica

Voditeljica: Jasna Jakopec

---

oču – *hoću*, jene – *jedno*, tork – *utorak*, v – *u*, delat – *raditi*, sieh – *svih*, zobral – *izabrao*, tere – *koje*, zapraf – *po volji*, vunje – *vani*, osujen – *osuđen*, ukuol – *okolo*, boum – *budem*, puca – *djevojka*, sprehitavala – *premještala*, genul – *(po)krenuo*, kak – *kao*, dime – *kući*, gli – *baš*, iti – *ići*, črknja – *točka*, *mrlja*

Napušteni prozor

Iza starog zatvorenog prozora skriva se davna zaboravljena priča. Zelena boja okvira izbledila je i nabubrila od vlage te otpala s drvenih površina. Redovi trulih drvenih daščica još pokušavaju zadržati svoj raspored, ali vlaga ih rastvara i one se raspadaju. Hrđa je nagrizla metalne nosače prozorskih krila i limena okapnica na gornjem rubu polako gubi bitku s njom. Po zidu se penju mahovina i bršljan. Sve nezaustavljivo prekrivaju tragovi proteklih godina.

Pitanja ostaju bez odgovora: Tko je nekada otvarao ovaj prozor i puštao zrake sunca u skrivene kutove napuštenih soba?!

Julija Franciska Kucelj, 6. razred
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Stubičke Toplice
Voditeljica: Tatjana Benko

Što je u kutiji?

„Neka netko donese škare!“

Mama me nakon toga odmah upozorila jer sam se derao dok Maks spava, ali i pitala zašto mi trebaju škare. „Dobio sam kutiju.“ Mama se nasmejala i rekla da su sigurno krivo poslali. U tom trenutku je moj brat Ivan dotrčao sa škarama, dao mi ih i otrčao natrag. Kutija je bila omotana smeđim, debelim papirom i špagom koju sam nestrpljivo prerezao kako bih se dokopao skrivenog blaga, ali sudbina je htjela malo zakomplicirati...

Kad smo tog dana napokon do kraja odmotali paket i vidjeli ogromnu, drvenu kutiju s lokotom i natpisom Ključ je na drugoj strani svijeta, tek tada mi ništa nije bilo jasno. Mislim da mi je ključ negdje ispao jer nisam na jednom mjestu odmatao papir, nego u hodu dok sam išao prema tavanu. Tavanu? Želio sam biti sam dok skidam poklopac. Prvo sam počeo odmatati u svojoj sobi, ali ubrzo su trebali početi Simpsoni pa sam otišao u boravak. Baki je trebala pomoć da stavi zavjese. Odoh u bakinu sobu. Jakob i Ivan su me zvali na partiju bilijara na tavanu. To nisam mogao odbiti pa sam otišao na tavan, ali, pošto mi je usput, želio sam vidjeti što radi stric. Skrenuo sam u njegove male dvore, nije bio doma pa sam nastavio svoj put na tavan gdje su me braća nestrpljivo očekivala. Vidjeli su moju kutiju i željeli znati što je u njoj pa i oni pomažu odmatati. „Ručak!“ mama nas je zvala jesti, ali prije smo morali oprati ruke u kupaonici i tek onda doći za stol. Nakon maminih božanstvenih pohanaca, odmotali smo kutiju do kraja.

Sad, kad sam se prisjetio gdje sam sve bio i gdje sve ključ može biti, došlo mi je da sam sebe prebijem. Zašto sam morao nositi kutiju po kući? Dvanaest je sati, doći će Matija pa ćemo za pola sata krenuti u školu. Matija je došao i krenuli smo. Prvi sat je matematika, opet ponavljanje, već bi i maloumni idioti ovo shvatili, a ja smatram da u našem razredu nema takvih. Hrvatski! Na hrvatskom nikad nije dosadno pa nije ni danas. Rješa-vamo anketu o toleranciji. Odjednom mi prilazi profesorica i moli me da napišem sastavak o jednoj od ponuđenih četrdeset tema. Mislim da ću odabrati Što je u kutiji? pošto me to pitanje izluđuje cijeli dan. Na prirodi i vjeronauku sam razmišljao samo o kutiji, a sada idem na trening i moram se na to usredotočiti. Otuširao sam se poslije nogometa, napisao sastavak iz hrvatskoga za koji mi profesorica mora dati barem pet petica.

Prevrnuo sam cijelu kuću naopačke i nisam našao ključ. Ponovo čitam onu čudnu poruku i pitam se što bi to moglo značiti da netko napiše N u riječi straNa velikim slovom. Pitam mamu što znači veliko tiskano N, a ona mi odgovara: „Sjever, zašto pitaš?“ Moja mama je genijalka! Brzo sam otrčao u sobu, preokrenuo kutiju naopačke i vidio ključ zalijepljen selotejnom za uvučeno dno. Tako sam sretan da je to nevjerojatno!

Stavljam ključ u lokot, okrećem ga, skidam lokot i polako dižem poklopac... Što je bilo u kutiji, napisat ću drugi put. Neka to zasad bude moja i profesoričina mala tajna...

Blaž Ordanić, 6.c

Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad

OŠ Oroslavje

Voditeljica: Vesnica Kantoci

Doris Tuđa, 5.d OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Vile...Vještice... Zašto ne samo čovjek?

Bilo je ljeto.19.8. moj 17. rođendan. Sunce je pržilo, a tu i tamo je zapuhao dašak vjetra. Polako se smračilo, ta je večer bila prekrasna. Inače se bojim mraka, no večeras se dogodila iznimka. Počeo je puhati vjetar koji me zvao van. Morala sam izaći. Ostavila sam poruku majci i krenula nekamo u daljinu.

Čim sam izašla, osjetila sam kako mi vjetar nosi kosu. Godilo mi je. Na ulici nije bilo nikoga. Sve je bilo prazno. Čuo se samo vjetar koji je sada jače puhao. Svuda su odjekivali moji koraci. Nisam imala pojma što se događa. Iako je sve bilo neizdrživo jezivo nastavila sam hodati. Drveće pokraj kojeg sam prolazila izgledalo je beživotno. Krošnje su se njihale kao da će se svaki tren srušiti. Sad bi bilo vrijeme da počnem paničariti, ali nekako nisam imala zašto. Kao da je sve ovo bilo normalno. Ne znam kako, no našla sam se pored neke stare šume. Izgledala je prilično zastrašujuće. Sve je bilo crno i tiho, samo je opet vjetar zavijao. No nešto me također vuklo i unutra. Krenula sam korak, dva i bilo je kao da hodam u neku rupu bez dna. Začula sam vrisak. Djevojka nedaleko od ruba šume očajnički je vrištala. Shvatila sam da je progoni nešto što je strahovio brzo trčalo. Nisam uspjela vidjeti kome pripadaju koraci. Sve se tako brzo dogodilo. Uspjela sam samo vidjeti da je to nešto što je trčalo nestalo u magli. I vrištanje je prestalo. Čulo se samo isprekidano disanje.

Sada se već nisam mogla pomaknuti. Neko vrijeme sam samo stajala. Ne moram ni govoriti da sam umirala od straha. Vjetar je puhao sve slabije, no sada su šišmiši prekrili noćno nebo. Kada se nebo konačno rasčistilo, pribrala sam se. Odlučila sam šutjeti o ovome. Ipak, još sam nešto morala napraviti prije nego otrčim kući. Krenula sam laganim koracima, no oni su odzvanjali duboko u šumu. Otišla sam pogledati što je s onom djevojkom od malo prije. Je li uopće živa? Doista bila je. No ne još zadugo. Sve je teže disala. Samo mi je dala neko pismo i rekla neka smjesta idem kući. Pitala sam što joj je, no prekasno. Djevojka je zatvorila oči zauvijek. Nisam mogla vjerovati. Cura je umrla na mojim rukama. Kako je znala da sam ovdje. Kada je stigla izvaditi pismo? Kada sam došla do nje nije ga imala. Brzo

sam napravila znak križa prvo sebi pa djevojci i otišla. Trčala sam cijelim putem. Nisam se obazirala ni na što, samo na to da čim prije stignem kući. Kad sam sva zadihana stigla, mama je već spavala. Nije ni čudo, bilo je pola tri ujutro. Otišla sam u sobu i otvorila pismo. Bilo je oslovljeno na mene. Evo što je pisalo.

Bok Sabina !!!

Ja sam Lily Rose. Ono što si večeras čula i vidjela zadrži za sebe. Može? Nakon što pročitaš ovo pismo, po dobrom starom običaju ga spali. Danas je tvoj 17. rođendan i vrijeme je da saznaš istinu. Ti si jedna od nasljednica vila koveni. Sjećaš li se vjetra koji te vukao van i vodio? Ja sam ti ga poslala. Doveo te na pravo mjesto, ali nažalost malo prekasno. Ona žena koja me proganjala ubila me, no samo privremeno; vratit ću se ja. Zanima te tko sam ja i tko je ona? Dakle ja sam predstavnica klana vila, a ona žena, Viktorija, ona je predstavnica vješticijeg koveni. Ta dva klana nisu u dobrim odnosima. Svaka od nas ima neku moć. Moja moć je ta da mogu upravljati sa svih pet elemenata. To su: voda, zemlja, zrak, vatra i najvažniji duh. Viktorija ima moći koje još nisam uspjela spoznati, ali znam da su prilično jake. Vratimo se na moje moći. Tebi sam odlučila dati element duha. Najjači element. Više ćeš saznati za godinu dana na tvoj 18. rođendan kada ćeš morati donijeti važnu odluku.

P.S: ja znam sve o tebi :) promatram te već točno sedamnaest godina.

Voli te

Lily Rose Black ♥

Spalila sam pismo iako je već bilo kasno. Cijelu noć nisam spavala. Po glavi mi se neprestano motalo „ti si nasljednica vila koveni“. Ako jesam, čemu onda ona glavna odluka. Ništa mi naravno nije bilo jasno. Preostalo mi je samo čekati taj moj osamnaesti rođendan. No od te večeri sve se promijenilo. Nekako sam se osjećala drukčije. Svaki dan osjećam prisutnost još nekoga. Grozan osjećaj. Spavati sam već skoro i prestala. Sve me to zbunilo. Još uvijek nisam nikome rekla o onoj noći. Majka je također primijetila razliku. Kaže da sam nekako povučeniija, nego što sam bila.

Dan prije mojeg osamnaestog rođendana došlo je pismo za mene. Bilo je napisano krasopisom. Evo što je pisalo.

Bok Sabina !!!

Sutra je dan velike odluke. Pripremi se na najgore.

Viktorija.

Dobro sad bar znam da me i ona promatra. Ma krasno. Odlučila sam otići spavati, i jednostavno u snu dočekati sutrašnji dan.

Ujutro je osvanuo moj dugo očekivani osamnaesti rođendan. Cijeli dan sam se smijala. Sve je bilo odlično. Prijateljica mi je rekla da su mi pripremili tulum. Naravno da sam otišla. Mislim, bila bi sramota da nisam. No taj je tulum sve opet pokvario. Netko se dosjetio da idemo prizivati duhove. Svi su bili oduševljeni idejom. Svi osim mene. Ja sam stajala po stani i gledala kako prave glupost. Netko je čak donio neku staru knjigu o prizivanju duhova. Počeli su. Prizivali su sve one elemente: vatru, vodu, zrak i zemlju. Kada su došli do duha naježila sam se. Prizivali su duh neke djevojke iz susjedstva koja je ubijena prije godinu dana. Odjednom glavom mi je prostrujala neka čudna energija. Ovo nije slutilo na dobro. Čim su oni dulje prizivali, ja sam bila sve slabija. Od iscrpljenosti pala sam na koljena što nitko nije primijetio. Toliko o tome da je tulum bio pripremljen meni. Baš! Kada je netko pokucao na vrata, prestali su prizivati duh te djevojke. Nitko se nije usudio otvoriti vrata pa su se ona jednostavno sama otvorila. Samo sam je ja vidjela. Bila je to onda djevojka koja je umrla na mojim rukama. Rekla je da se pozdravim s prijateljima i odem. Jedva sam progovorila. Pozdravila sam se sa svima. Zahvalila im i otišla nekamo u mrak. Odmah sam shvatila da nisam trebala kročiti preko praga. Glavom mi je prolazila ona večer. Onaj vrisak. Lily Rose je hodala kraj mene. Bila je prelijepa. Njezina duga crna kosa letjela je na vjetru. Bila je blijede puti pa se isticala u mraku. Hodale smo i hodale. Stigle smo do parka. Sjele smo na obližnju klupu.

„Kako si se pojavila sada ovdje?“ upitala sam skoro šaptajući.

„Rekla sam ti da ću se vratiti. Igrom slučajeva tvoji prijatelji su me prizivali.“

„Znači, da te nisu prizivali ne bi se vratila?“

„Gledaj, zapravo njihovo prizivanje nije uspjelo. Ja sam se vratila još jutros, no znala sam da će me prizivati pa sam jednostavno pričekala.“

Nasmijala se i podigla ruke kao da je zbunjena. Nisam mogla, a da joj se ne nasmijem. Zračila je pozitivnom energijom. Povukla me za ruku i rekla da je sad na redu malo zabave. Kao da mi nije dovoljno zabave za danas. Ipak, večer je bila čarobna i zabavila sam se kao nikad do tad. No još uvijek me zanimala jedna jedina stvar - značenje pisma. Kada smo krenule kući, nisam se mogla suzdržati.

„Molim te objasni mi značenje pisma.“

„Sve u svoje vrijeme, budi strpljiva.“

„Ali dosta mi je čekanja, čekala sam godinu dana“, pobunila sam se.

„Znam, evo reci ću ti sve čim stignemo.“

„Stignemo kamo? Zar ne idemo kod mene kući?“

„Ne. Vidjet ćeš kamo idemo“, opet se nasmijala.

Dobro shvatila sam. Moram čekati, nema mi druge. Samo nisam znala trebam li spomenuti Viktorijino pismo.

„Evo nas, stigle smo“, rekla je.

Mjesto na kojem smo se nalazile bilo je prekrasno. Sve je bilo tako svijetlo. Posvuda su bile postavljene svjetiljke. Čim smo ušle Lily Rose je pozdravilo bar dvadesetak djevojaka. Ona im se samo nasmiješila i otišla u sobu. Ja sam je, naravno, slijedila. Soba je bila puna slika i starih stvari. Lily Rose mi je rekla da se opustim jer ću ovdje provesti dobar dio vremena. Sjela sam na veliki stolac kao i Lily Rose. Počela je pričati. Prvo je objašnjavala pismo. Rekla je da sam ja nasljednica vila, no imam i nešto vještijeg u sebi. Ona odluka odnosi se na to da moram izabrati želim li se pridružiti vilama ili vješticama. Objasnila mi je također zašto vile i vještice nisu u dobrim odnosima. Davno u povijesti izbio je rat koji još nije dovršen. Nisam uspjela shvatiti radi čega se rat dogodio. Nakon toga na redu su bile moći. Lily Rose mi je pokazala sve njezine moći. Sva četiri elementa. No peti koji je dala i meni nije mi mogla pokazati. Samo mi je rekla da moram paziti kako se služim ovom moći. Njome mogu dozivati koga god želim. No moram također znati kako vratiti određen duh kojeg sam prizvala tamo od kuda je došao. To mi se nimalo ne sviđa. Rekla sam da se ja ne želim služiti tom moći. Lily Rose je samo kimnula glavom.

„To kažeš sada. No kada doneseš odluku bit ćeš mi zahvalna što sam ti dala ovu moć.“

„Lily Rose, ti znaš za ono pismo koje mi je poslala Viktorija?“

„Ne. Koje pismo? Reci mi odmah što je pisalo!“

„Ma pisalo je samo da se priprelim na najgore i da me čega važna odluka i Viktorijin potpis.“

„Aha dobro.“

„Možeš li mi još jednom objasniti zašto baš moram odabrati između vila i vještica? Zašto ne mogu ostati samo čovjek?“

Objašnjenje je bilo prilično dugo. Sve se vrti oko toga da su na mene

urok bacile i vile i vještice. Kud su baš našle mene. Zar nisu mogle uzeti neko drugo novorođenče?! Ako se sada pridružim vilama zauvijek ću biti u ratu s vješticama, a ako se pak pridružim vješticama zauvijek ću biti u ratu s vilama. Joj koliko jedna odluka može stajati? Sve je to previše.

Izjurila sam van. Nisam mogla više. Nisam znala kako ću se vratiti kući, no pokušala sam. Lily Rose je došla za mnom. Pokazala mi je pravi smjer. Krenula sam krivim smjerom. Ispričala sam se. Lily Rose je razumjela. Pustila me da odem. Ubrzo sam bila kod kuće.

No čekalo me nešto čemu se nisam nadala. Viktorija i njezine sljedbenice posjetile su me. Ma krasno. I što sada. Da sam poslušala priču o svojem elementu, sada bih lijepo mogla prizvati Lily Rose. Trudila sam se sjetiti što je Lily Rose govorila, no nije mi išlo. Viktorija me gledala. Taj pogled nije mi se svidio. Viktorija je samo zamahnula rukama. Kuća je bljesnula. Osjećala sam samo lagani vjetar. Probudila sam se u nekom otrcanom dvorcu. Kraj mene bila je djevojka mojih godina. Izgledala je užasno. Podočnjaci su joj bili do poda. Oči neke prljavo plave boje. Odjednom Viktorija je progovorila.

„Moraš se pridružiti vješticama. Milom ili silom. Odluči za jedan sat.“ Otišla je i ostala sam sama. Sada mi je jedina opcija umrijeti. To bi bilo najbolje. Odjednom tijelom mi je prostrujalo nešto posebno. Sjetila sam se Lily Rose. Samo me ona može izvući iz ovoga. Odlučila sam je pokušati prizvati. Nije mi baš uspijevalo. Još 5 minuta za odluku, a ja ne znam što napraviti. Nisam mogla prizvati Lily Rose. Odlučila sam pokušati još jednom. Sada sam se posebno usredotočila. I doista imala sam osjećaj kao da sam povezana s Lily. Rekla sam joj da se nalazim negdje u nekom otrcanom dvorcu, da me Viktorija tjera da izaberem vještice. Molila sam je da mi pomogne. Stigla je ubrzo. Viktorija i Lily na istom mjestu u isto vrijeme. Opet. Ovo ne sluti na dobro. Počela je borba. Oko mene se stvorio neki štit koji me štiti od svega.

Ovu borbu nitko ne bi želio vidjeti, no ja sam morala. Sve je bljeskalo. Točno sam mogla razlikovati vilinske čarolije od vještičjih. Vilinske su bile svijetlih boja dok su vještičje bile otrcane, no jake. Baš kao ovaj dvorac u kojemu smo. Sada sam paničarila. Štit oko mene počeo je popuštati. Osjećala sam kako energija istječe iz mene. Više nisam mogla gledati. Pala sam. No još sam uvijek čula što se zbivalo. Sada se je borilo oko pet vještica protiv Lily Rose same. Nisam bila sigurna u to da će Lily Rose pobijediti. No

vrijedilo je nadati se. Lily Rose postajala je jača kako sam ja slabjela. Sada razumijem. Morala je uzeti moju energiju da bi se oduprijela vješticama. Prepustila sam joj se pa sada više nisam ništa čula. Kao da sam spavala. Sve je utihnulo. Ovo je definitivno najljepše što sam proživjela u ovih par dana.

Odjednom, nešto je prasnulo. Probudila sam se, sve je bilo kao prije kao da uopće nisam pala. Više nisam vidjela ni Viktoriju, ni nijednu vješticu. Sve je nestalo. Shvatila sam. Vještice su poražene jednom zauvijek. Lily Rose mi je pritrčala. „Jesi dobro?“

„Jesam. Stigla si na vrijeme. Tako mi je žao. Hvala ti što si došla.“

„Onda, pridružuješ nam se?“

„Da naravno.“

„I oprosti što sam ti uzela snagu, morala sam.“

„Sve je u redu. Trebala ti je više nego meni.“

Otišle smo s ovog mjesta čim dalje. Sve je drugo povijest. Nakon kojih deset godina postala sam prava vila i naučila sam se služiti svojim elementom. A moja majka? I ona je vila. Sve je znala i nije mi rekla. Zbog toga sam se ljutila na nju jedno vrijeme, ali kad su me prijateljice vile upozorile da izgledam kao vještica dok se ljutim, brzo sam joj oprostila.

Sandra Gregurić, 7. razred
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Bedekovčina
Voditelj: Marko Valec

Dora Jakopec, 6.d OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Sjenka tišine

Budim se u usporenom filmu. Ustajem uz vrtoglavicu. Gubim tlo pod nogama. Hvatam se za komade namještaja i pokušavam održati ravnotežu. Još jedan dan. Modrice još nisu ispustile boju na moju kožu, ali osjećam kako poput krtice probijaju svoj put do površine. Ne mogu se točno sjetiti što se dogodilo, ali znam da je završilo s čizmom ispred moga lica.

Vrtim film unatrag. Iznova se budim. Dan kao i svaki drugi. Sve je to stvar navike, rutine. Sam sam kod kuće. Kružnim pokretom pojačavam glazbu. Buka mi probija uši, ali barem uništava tišinu. Tišina grize, ali je dobar sugovornik. Ne pita i ne osuđuje. Oblačim prvo što vidim i krećem dalje. Stavljam nešto sa stola u usta i brzo gutam. Otvaram vodu i gledam kako kapi brzo ispunjavaju čašu. Voda se slijeva niz moje grlo. Kupaonica, hodnik i natrag u sobu. Glazba me prati poput sjene. Ne bunim se. Barem nisam sam. Pokretom prsta stišavam glazbu do minimuma, a zatim ju gasim. Smanjivanje zvuka je bespotrebno, ali predstavlja mi užitek. Stišavanjem glazbe, stišavam i sebe. Hodam po sobi vrteći se u začaranom krugu. Izlazim van lupajući vratima za sobom i ostavljam strah unutra. Zaključavam ih, ali i dalje teško dišem. Silazim niz ulicu dok mi glazba iz slušalica bubnja u glavi. Tako je bolje. Ulicom prolazi gomila ljudi koje poznajem, ali toliko bih volio da je baš suprotno. Pristojan osmijeh koji skriva nelagodu. Uzvrćaju mi osmijehom, a čim skrenem za ugao osjećam žalce njihovih riječi. Već znam sve moguće kombinacije, ali najdraže su im „smrdljivi panker“, „propalitet“ i „narkoman“. Ponosan sam što sam panker, a njihove komentare smatram suvišnima. Propalitet nisam, a daleko sam ja od narkomana. No, ne smeta. Ljudi misle što žele. Ne mogu reći da ne boli jer bih lagao. Dolazim do škole. Opet me susreću nasmiješena lica koja tako loše skrivaju zgađene poglede. Trudio sam se, zaista jesam. Pokušavao sam ljudima pokazati i dokazati kakav sam uistinu, ali nije išlo. Mi pripadamo sasvim drugačijim svjetovima. Vrtim svoj film. Živim za popodne jer barem danas želim biti sretan. Idem na koncert sa ljudima koji su divni i koji su toliko oslobođeni predrasuda, a to mi upravo sada i treba. Takva druženja su moj ispušni ventil, ona mi potvrđuju da nisam sam. Ulazim u učionicu još uvijek razmišljajući o popodnevju i odjednom se nalazim na podu. Dižem pogled nevjerovatno zbunjen i vidim zlobna

lica svojih, nazovimo ih tako, kolega. U trenu shvaćam slijed događaja. Dok sam ja lebdio u svome svijetu, noga jednog od mojih toliko cijenjenih kolega slučajno se našla ispred mene. Nastavljam s hodom do svoje klupe izbjegavajući poglede svih oko mene. Prepuštam se vjetru. Ispred mene je papir, a ja, odnosno vjetar, ga ispunjava posve neodređenom pričom. Sati mi prolaze kao minute. Na zadnji zvuk zvona naglo se trzam, ubacujem stvari u torbu i jurim van iz učionice. Slobodan sam. Napokon. Hladan tuš vani mijenja moje mišljenje o slobodi. Vani me čekaju dvojica grubijana spremna na borbu. Ignoriram ih i pokušavam se praviti nevidljiv. Prolazim kraj njih, a oni se ne miču. Nisam glup, svjestan sam toga što slijedi. Ubrzavam korak, ali osjećam njihovo teško disanje iza sebe. Spremam sve lomljive stvari u torbu. Još jedan duboki udah i spreman sam. Negdje na pola udara osjetim udarac i bol u lijevoj ruci. Ne branim se jer od toga nemam koristi. Nadam se da ću im dosaditi zbog manjka otpora. Udarac u drugu ruku. Udarac u trbuh. Joj, bol u rebrima. Šutim i trpim. Udarac u noge. Ništa. Ljuti su jer ih ne molim da prestanu. Neću i ne želim. Šećer na kraju – udarac u glavu. „Evo ti pankeru. Gori u paklu.“ kažu mi. „Ime mi je Demian. Neću gorjeti u paklu, a nadam se da nećete ni vi.“ mislim u sebi. Odlaze likujući uz komentare poput „Kako sam ga maznuo. Jesi vidio?“ i „Mislim da sam mu slomio rebro.“ i slično. Nakon što se izgubio ritam njihovih koraka ustajem. Bolovi su nepodnošljivi, ali nekako hodam. Batine su također rutina. Vrtoglavica postaje jača svakim korakom, ali držim se. Dodirujem si lice i odahnem kad shvatim kako ni od kuda ne teče krv. Odlazim kući brzim koracima kako bih pretekao majku. Ne želim da me vidi ovakvoga. Ljudi me gledaju čudno, čudnije nego inače, ali sada bar imaju razlog. Ulazim u kuću otključavajući sve svoje strahove i pridodajem im još novih. Osjećam njihov pobjedonosan smijeh u glavi. Krećem na brzinsko spremanje, ali ne puštam glazbu. Mislim da je ovaj put neću izdržati. Glava me ubija. Izlazim van iz kuće i opet zaključavam sve strahove. Valjda ću ovaj put uspjeti. Odlazim na vlak i sjedam na stepenice na suprotnoj strani od ulaza. Zaboravio sam da vlada nogometno ludilo i da je vlak pun uživljenih „Bad blue boysa“. U vlak ulazi policija. Prilaze mi, a ja ih zbunjeno promatram. Jedan od njih mi govori da ne mogu tu sjediti. U trenutku dizanja završavam na podu. Opet batine. Prekrasno. Volio bih znati što sam učinio. Iz vlaka izlazim kao ptica u letu. Zaradio sam „nogom u guzicu“. Zbunjen čekam idući vlak. Ulazim unutra i naučen iskustvom

tražim mjesto za sjedenje. Vlak je opet pun nogometnih fanova. Sjedam sam i gledam kroz prozor sa slušalicama na ušima. Razmišljam, u zadnje vrijeme i previše. Prilazi mi jedan mladić dvadesetih godina, nabildan, ćelav i ne baš prijateljski raspoložen. Skidam slušalice. U roku keks opet sam na podu. Cipelari me. U drugom trenu pridružuju mu se prijatelji. Opet šutim i trpim. Nije važno. Samo da preživim do koncerta i bit će bolje. Prešutim njihovu torturu i oni sretni i alkoholizirani produže dalje. Silazim s vlaka na posljednjoj stanici i susrećem se s prestravljenim pogledima mojih prijatelja. Objašnjavam im da sam u redu iako moje lice i hod govore suprotno. Greška u koracima, tako to nazivam. Ulazimo u razgovor o predstojećem koncertu. Veselo čavrljanje nastavlja se do kluba u kojem se koncert održava. Sve je u redu. Valjda sam odradio svoje. Koncert počinje i ja uživam. Napokon sam dočekaو svoj trenutak. Smijem se. Pjevam zajedno sa vodećim vokalom. Unatoč boli plešem u ritmu instrumenata. Mala stanika. Trebam zraka i tekućine. Odlazim do wc-a. Popijem vode i malo se umijem. Bolje je. Ohladio sam se.

Izlazim van i zabijam se u neku ogromnu mrgu. Brzo se ispričavam i krećem dalje. No, nešto me povlači natrag. Mrga me diže za majicu i sada se nalazim u razini njegovih očiju. U mojim očima je panika, a u glavi samo misao „Ne opet.“ Na moju silnu žalost događa se baš suprotno od moje misli. Osjećam kako mi krv curi niz lice. Osjećam ruke mojih prijatelja kako me vode natrag do wc-a. Osjećam kako mi se diže želudac i osjećam odvratni miris. Dižem se i padam na pod. Tu dolazim do zadnjeg sjećanja. Čizma u glavu.

Iris Spajić, 3. HTT
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 1. nagrada

Srednja škola Zabok
Mentorica: Jadranka Bogdanović

Svi mi volimo špagete

I kako to već ide u moćnim vesternima, jahači jašu u noć. Na zapad, uvijek na zapad; kako bi vidjeli čiji je revolver najjači. Nema tu pomoći; ako si revolveraš, onda to znaš. I ako tvoj revolver nije najbrži, umireš vrlo brzo. Ali, njih goni čast! Ta prokleta čast!

I svi su oni glupi što žive po pravilima kad svi znaju da će ih revolveraš koji nosi crno sve ubiti s leđa. Tako to ide na Divljem zapadu. Nemilosrdno i krvavo. Kako to već mora ići po pravilima žanra. I sada zamislimo situaciju, sasvim hipotetsku, nikad prije viđenu. Sunce je visoko na obzoru, još malo pa dolazi do svog zenita. Nema onih lijepih pufastih oblačaka zvanih kumulusi. Ne samo da nema kumulusa, nego ni stratusa ni cirusa! I vani je tako vruće. I negdje iz pozadine počinje se dizati totalno *eniomorikoneovska* glazba. Zrak je suh i nema vlage. Zemlja je u potpunosti spržena, nema vesele zelenjave, jer ovo nije priča o malim veselim zekanima. I odjednom se sa sve četiri strane strane svijeta počinju približavati mračne siluete. Ne baš posve mračne jer to nisu jahači u crnom. To su oni za koje je samoubojstvo živjeti bez ponosa. Revolveraši, u svoj svojoj veličini. *Eniomorikoneovska* glazba polako se pojačava i pridonosi napetosti. Polako, smireno. Po pravilima žanra. I našla su se četiri revolveraša koje ćemo zvati Slavko, Zdravko, Mirko i Marko, kršeći time pravila žanra jer nitko ne može zamisliti *klintistvudovsku* figuru u osobi koja se zove Slavko, Zdravko, Mirko ili Marko.

Četiri revolveraša na istom mjestu, osam revolvera na istom mjestu (izuzimajući onog koji pokvareni Marko skriva u lijevoj čizmi za slučaj nužde). Svaki od njih oličje je veličine. Silaze s *konjeva* i hodaju onim svojim kaubojskim hodom koji smo svi barem jedanput u životu pokušali oponašati. Staju na pristojnim razdaljinama. Povod nije bitan... Ne tu, ne danas. Bitna je čast, bitna je veličina. Jer svako danas određuje svako sutra, a ovi dečki možda neće imati svoje sutra.

Zatišje. Odmjeravanje. Postizanje unutarnjeg mira. Vođenje borbe sa samim sobom, jer gdje je čast ako povučesh prvi? Bez obzira što bi tada protivnici bili mrtvi, ti moraš živjeti s činjenicom da to nije bila fer borba, a onda gubiš na veličini. Suočeni s činjenicom da prijetnja dolazi s tri strane, moraju odabrati redoslijed. I ako ste primijetili kako to već biva u starim

špagetima, uvijek se svi okome na jednog. Slijedeći pravila žanra, pojačavam *enimorikoneovsku* glazbu unutar vaših glava. Ona dosiže maksimum i... prestaje. Bang, bang, bang... Sklad se pretvara u opće vidljivi kaos.

Već prije spomenut, kukavičluk skida veličinu. Zbog te činjenice tri revolveraša, *jedaji* vitezovi svog doba, osjetili su nedostatak Markove časti. Zbog skrivenog trećeg revolvera Marko odlazi prvi bez mogućnosti da uopće posegne za svojim oružjem. Tako ti i treba Marko, bio si zločest i sad ćeš u paklu lizati lopate. Jadni Mirko odlučio se zapucati na Slavka, ali zbog problema s dalekovidnošću, promašio je. I to ne sitno, već toliko masno da je pogodio Zdravka koji se bacio na tlo u grčevima. Dok je Slavkov metak putovao prema Mirku, njemu su kroz glavu prolazile riječi njegove žene: „Na ti, Mirko, konju jedan, kad nećeš nositi naočale. Znam da je moderno vrijeme, ali ti si već stari mulac i koga briga da li izgledaš kul.“ Divnih li zadnjih riječi.

Slavko ostaje zadnji. Stoji pobjedonosno usred leševa. Okreće se i odlazi. Na zapad, uvijek na zapad. Ali ne! Zdravko nije mrtav, samo se pretvarao. On puca Slavku u leđa. Je li to moguće? On skida sa sebe svoj kaubojски pončo i otkriva crnu odjeću. Oh, ne! On je jahač u crnom. Jahač bez pravila i časti, a ipak s neviđenom veličinom. I ponovno su pravila žanra zadovoljena.

Uistinu, svi su oni budale što žive po pravilima kad znaju da će ih jahač u crnom sve pobiti s leđa.

Zrinka Jurec, 4.g

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2. nagrada

Srednja škola Zlatar

Mentorica: Ivančica Tomorad

Patnje mladog Vilima

Konačno petak! Napokon se mogu opustiti i provjeriti e-mail.

Upišite lozinku!

Imate jednu novu poruku u vašoj e-mail pošti!

Oh, Vedran!

12. rujna

Hej, prijatelju! Ovdje mi je odlično, vrijeme je super, a i ljudi u školi mi se čine sasvim OK!

Kako je u školi?! Jaooo! Raska je dosadna! Muči nas s tim Wertherom već dobrih tjedan dana. Poludjet ću! Mislim da ću ga ipak, na kraju, morati pročitati, a to je tako užasno sladunjavo.

Budući da je tek drugi tjedan škole, išao sam s dečkima na nogomet. Kako sam zabio dobar gol!!! Eh, da me tad Lana vidjela ne bi još dugo mislila na svog Alana...

Sutra me pita engleski jer „nisam pazio na satu“. Ah, kako ne volim tog profesora! Kako ne razumije da mi engleski trenutno uopće nije važan?!

Vaša poruka je uspješno poslana!

15. rujna

Konačno sam u ruke uzeo Werthera. Kako je pekmezast! Katastrofa! Ako ovo uspijem pročitati da mi ne dođe zlo, svaka mi čast!

Lanin dečko otišao je na razmjenu učenika u Njemačku, nema ga mjesec dana!

Vaša poruka je uspješno poslana!

22. rujna

Već sedam dana nisam čitao, a bliži se dan ispita. Danas ti neću puno pisati, bolje da se ja primim knjige!

Večer...

„Mora li baš biti da ono što je za nekog čovjeka uzrok sreće kasnije postane izvor njegova jada?“ Hmmm...mislim da polako počinjem shvaćati Werthera!

Vaša poruka je uspješno poslana!

30. rujna

U zadnje vrijeme se sve češće družim s Lanom. Znam da je pomalo ženskasto to priznati, ali...mislim da sam...ovaj...da sam se...zaljubio! Nemoj se smijati! Sutra ću je pozvati van. Drži mi fige da sve dobro prođe!

Vaša poruka je uspješno poslana!

2. listopada

Jučer sam bio s Lanom vani. Bilo je savršeno. Kad priča kao da gledam božanstvo... svaka njena riječ zvuči kao prekrasna melodija. A dok pleše... kreće se tako jednostavno, tako lako... kao da lebdi. Prekrasna je!

Nemoj mi još samo i ti početi govoriti da je zauzeta... Misliš da ne znam?!

Vaša poruka je uspješno poslana!

15. listopada

„Zašto ti ne pišem? – Ti to pitaš, a spadaš među one učene? Morao si pogoditi da mi je dobro...“ Možda ti već dodijavam sa citatima? Ali, jednostavno, kao da su za mene pisani. Zadnjih je mjesec dana bilo predivno! Lana je bila samo moja (doduše, nije bilo ništa, samo prijateljski izlasci, ali opet... s njom sam provodio dane), ali danas se vratio Alan. Do vraga!

Werther mi polako postaje sve draži lik!

Postajem li ja previše čudan? Što se događa sa mnom?!

Vaša poruka je uspješno poslana!

19. listopada

Došao sam do kraja knjige. Znam, dugo sam je čitao, ali sam se često vraćao pojedinim dijelovima...

Razgovarao sam s Lanom, jasno mi je dala do znanja da sa mnom ne želi ništa, da voli Alana. Ah, kako li se samo vara! „Čitam u njenim crnim očima iskreno zanimanje za mene i za moju sudbinu.“

Najbolje da je izbjegavam, ne mogu podnijeti kad vidim s koliko ljubavi gleda Alana!

Vaša poruka je uspješno poslana!

26. listopada

Kažeš da me više ne prepoznaješ? Da sam drugačiji? Ah, prijatelju, da i ti voliš kao ja...razumio bi me jer ne mogu bez nje! Moramo ostati barem prijatelji.

Vaša poruka je uspješno poslana!

27. listopada

Opet sam pričao s Lanom... kaže da još uvijek nije promijenila mišljenje i da je se klonim. Znam da ćeš me osuđivati jer sam toliko naporan, ali... ah, ne možeš ti to shvatiti.

Ah, Werthere moj! Doista sve više razumijem zašto si onako završio svoju sudbinu! Djevojka koju voliš svim svojim srcem, ima drugoga, a znaš, znaš da voli samo tebe!

Vaša poruka je uspješno poslana!

30. listopada

Teško je izbjegavati Lanu, teško je ne pogledati njene predivne, duboke oči...

Svi mi, kao i ti, kažu kako sam se promijenio, da sam postao emać. Možda je i istina, ali jedino što se nije promijenilo su moji osjećaji prema Lani. Iskreno, prijatelju, Wertherov način na koji je prekinuo svoje muke, čini mi se sve prihvatljivijim...

Vaša poruka je uspješno poslana!

3. studenoga

Ne, nisam sišao s uma! Jednostavno ne vrijedi živjeti bez nje!

Evo, stojim iznad rijeke i gledam je kako teče...da bar moje brige, moji osjećaji mogu otploviti s njom! Ali, kad već ne mogu oni...možda...možda da ja... Možda je ovo moje zadnje javljanje, prijatelju moj. Ostani mi zauvijek onakav kakvog te pamtim.

Tvoj prijatelj Vilim!

Vaša poruka nije poslana, spremljena je. Pokušajte kasnije!

Ah, nemam ja tolike hrabrosti... možda bih se samo trebao pomiriti sa sudbinom i jednostavno biti sretan, ako je i Lana sretna... Znam, bit će teško, ali skončati kao Werther? Nije vrijedno!

„Nema ništa opasnije od samoće.“ E, moj Werthere, ja neću ostati sam!

Vaša poruka je uspješno poslana!

Lorena Sitarić-Knezić, 3.a
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 3. nagrada

Srednja škola Oroslavje
Mentorica: Barica Gradiški, prof.

Ivana Grbec, 1.d Srednja škola Zabok

Držim te za ruku

Ti si gledao u daljinu puta koji vodi na suprotnu stranu...

I sada te vidim, krajičkom oka pogledavaš dok prolaziš tom cestom kao da baš ona vodi daleko... Tako daleko... Daleko od vašeg mjesta, vašeg najdražeg drveta za penjanje, vaše livade za igranje, vaše šume za skrivanje... On je otišao... Nije se ni okrenuo. Cesta ga je odvela na put kojim ti nikada nećeš poći, na suprotnu stranu... Neće se vratiti... Mržnja i silna bol... To je ostavio tenk koji je izrovao vaše mjesto... Prepolovio vaš život... a on je bio u tenku...

Dva crna aviona presjekla su modro nebo...

I krenulo je sve... Crnilo... Toliko pitanja: zašto? kako? KUDA?... Nema odgovora, sve je u njima... Mladi dečki, ekipa koja je odrasla zajedno, krenula je naprijed... Ti si krenuo naprijed... Za dom...

Šume su plakale...

Više nisu odisale onim žarom kao inače... Kao što su odisale kad god biste baš vi prošli njima. Šume... Svako stablo, svaki grm, sve vas je pratilo... Bilo uz vas. A oni su hrlili u vaša sela. Oni su gazili vaše cvijeće. Lomili vaše ograde... Ograde koje su štatile najmilije... ŠUME! One su plakale umjesto vas... Vi niste pustili suzu, niste drhtali, posumnjali, razmišljali... ZNALI STE.

Oči djeteta...

Stojim kraj tebe, tata. Ruka ti se steže oko moje. Gledaš u taj spomenik, a ja gledam u tebe... Može li itko vidjeti što skrivaš u sebi? Ja vidim. U kutu tvojih smeđih očiju sve je skriveno. Zastajemo na svakom uglu. Poljubila bih svaki grob, svaku kuću, svaku palu daščicu, samo da uklonim bol... Ti i ja. Putuješ kalvarijom. Prijatelji. NAJMILJI. Toliko toga su uzeli... ZAŠTO NE SHVAĆAJU? To više nikada nećemo vratiti. Ne možemo...

Vrijeme staje...

Stajali ste tamo, trčali, borili se... Nestajali su... Oni, vaši... Vrijeme, ono kao da nije htjelo proći i pustiti vedrinu nazad. Ali bila je u njima, u tebi... Davali su sve. Davali su sebe. Ponos. Život je ponovo zabljesnuo... Oni su ga vratili.

Stežeš križić oko vrata...

Toliko budala. Pitaju je li vrijedilo. NE VIDE! Ne znaju... A oni? Oni bi se vratili. Ti bi se vratio. Sve bi ponovno. Sve bi to ponovno učinio, s njima. Za tebe i mene. Smisao je ovdje. Križ ti se urezuje u kožu. U ruke tvoje. Čistoća. Sjaj. One bliješte. U mojim očima ti bliještiš. Sjajiš kao moje osobno sunce. Ti si moje sunce...

Držim te za ruku...

Život teče. Rastem. A mi stojimo. I sada gledaš u ta imena, datume... Posvete. Ja gledam u tebe... Na tvom licu oni imaju smisla. Hodaš putovima prošlosti da bi se poklonio njima... Prijateljima svojim. Njih nema, ti si ostao ovdje da bi mi pokazao... Misliš da si sam. Izdaleka te pratim, šaljam se za tobom. Ne vidiš me, ali osjetit ćeš... Onda kada bude trebalo... Najviše. Premalo riječi. Tupost. Ne mogu iznijeti sve. Suze. Toliko za pokazati. Ti ćeš razumjeti! To je najbitnije. Hodam uzdignute glave. Stojim na mjestu koje si mi ti poklonio i VIČEM, pokazujem u tebe: TO JE MOJ TATA!

Mirta Kuštan, 4.a

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Srednja škola Pregrada

Mentorica: Danijela Barilar, prof.

Fair play igra

Zovem se Goran i zvijezda sam školskoga nogometnog kluba. To i nije neko čudo jer mi je otac trener pa mi se čini kao da sam stvoren za nogometaša. Ima u tome mnoštvo prednosti. Npr. uvijek se za mene lijepe sve cure što išta vrijede, a dečki mi zavide. Ja zato ne hajem jer me zanima jedino Mirela.

Zbog nje zabijam golove protivničkoj momčadi, pa kad se s tribina zaori moj nadimak, ja pogledam u nju i osjetim kako bih mogao i nožnim palcem zabiti gol. Kad završi utakmica, odlazim s njom na neko skrovito mjesto pa maštamo o mojoj karijeri.

Ona me vidi kao zvijezdu velikoga kluba, za mene su zainteresirani menadžeri, raspravljaju o ugovorima, fotografi se motaju, dijelim autograme, a neki tabloid šuška i o našem vjenčanju. Naslovnice se bezeciraju dugo unaprijed. Naravno da je ono zasad najveća tajna ali koja ne procuri. Postoji mogućnost da uz nogometnu ostvarim i manekensku karijeru; reklamiram neki parfem, frizuru, što ja znam... glavno da dobro izgleda na ekranu, a to u mom slučaju nije upitno.

Mirela će biti kolumnistica ženskog časopisa, dijelit će savjete nesretno zaljubljenim ženama, bit će autoritet na području odijevanja jer ona već sada u svakom trenutku zna što je in; shvatila je modna načela. Taj in važi za jedan dan, već sutra postaje jedno bivše in... zato Mirela uvijek izgleda kao da je sišla s modne piste. Vjerujem da će jednoga dana pisati knjige o temama bez kojih život danas nema smisla. U koji se kafić odlazi ujutro, a u koji popodne, što se ne smije jesti, a što smije i koja visina potpetice odgovara kojem tipu kože ili horoskopskom znaku. Jer, sve to ona već i sada zna. Na tim je područjima autoritet.

Kad ostanem sam, sve se ovo raspline. Snovi i maštarije nestaju, pa se najčešće budim oko tri ujutro obliven hladnim znojem. Moj otac ne zna ili se pravi da ne zna za moje loše ocjene, a ja ne znam ili se pravim da ne znam zašto zabijam golove. Naime, kad vratar obrani moju loptu, otac mu iz tjelesnog snizi ocjenu. Posvađao se s profesorima iz hrpe predmeta jer smatra da mi nikakvo znanje uz takav talent ne treba. Sve je gubljenje vremena osim trening. Da je... šta ja znam Olič, čitao neku Anu što se hitila pod cug, ne bi drmao njemačkom ligom za ozbiljnu lovu ...

Sanjam zdrobljen gležanj, osjećam fizičku bol, vidim kako mi strše polomljene kosti... oporavak traje beskrajno, a čitav zid bolesničke sobe zauzima ogledalo. Mirela i moji prijatelji dolaze svaki dan. Ona dolazi prva, a zadnja odlazi. Namješta mi jastuke, pita što mi treba, da li me jako boli... čovjek poželi biti što duže bolestan samo zbog nje. Gužva u ogledalu postaje sve manja, prijatelji nestaju u dubini, neki i bez pozdrava, neki tek mahnu nehajno... Mirela naprasno izostane, nema objašnjenja, kraj, finito, the end...znoj, hladnoća pa olakšanje... Ipak to nije istina, danas je utakmica i neupitni status zvijezde bit će još jednom rutinski potvrđen.

Već kod izlaska na teren nešto mi se nije sviđalo. Za protivnički tim igrao je dečko kojeg nisam poznao. Usput su mi objasnili da se tek jučer upisao u našu školu. Ono, starci mu se razveli, on se preselio pa su ga morali upisati jer mora nastaviti isti smjer i slične gluposti.

Mili Bože, kad se taj klippan dohvatio lopte, bilo mi je jasno da nemamo nikakve šanse. Gubili smo uvjerljivo u prvom poluvremenu. O nastavku utakmice nije mi se dalo ni misliti.

Nisam bio siguran, ali mi se činilo da se onaj Mirelin pogled rezerviran za mene zaustavlja na njemu. Otac je uletio u svlačionicu i izderao se na mene. Sve poniženje ovoga svijeta svalilo se na moja ramena. Nijedan suigrač nije bio kriv za rezultat. Izgleda da je ovo bila ozbiljna igra samo za mog oca i mene. U meni se javila gnusna misao da uklizavanjem sredim protivnika, da mu slomim gležanj, koljeno, nogu, i ruka dolazi u obzir, da mu razbijem glavu, izbijem oko... bilo što samo da ga maknem s terena... A opet, neki mi je glas govorio da će njegova ozljeda, ma kako bila teška, brže od moje zarasti.

Ivica Jeđud, 3. razred

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Druga gimnazija Varaždin

Mentorica: Jadranka Horvat, prof.

Pisanice, grupni rad -
SŠ za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

So bittersweet this tragedy

Hladno.

Oko mene hrpa lica.

Čekaju.

Svi čekaju: ulazak.

Vika – glasovi nepoznatih lica.

Struja ljudi prolazi kroz tjesnac.

Tako blizu...

Opet čekam.

Šećem.

Uočavam.

Mijenjam materijalno za uspomenu.

Smiješim se.

Imam dobar predosjećaj.

Stapam se s novim blagom.

Stvaram svoju privatnu atmosferu.

Tri lica koja poznajem.

Četiri različite conversice.

Smijeh.

Fotografija.

Stairway to heaven.

Unutrašnjost.

Bijela svjetlost umjetnih sunca.

Još samo malo.

Sunca umiru, zvijezde mijenjaju boju.

Zagrijavanje.

Nepoznato lice, nepoznata melodija, nepoznat glas.

U usponu.

Ponos.

Sreća.

Aplauz.

Naklon.

Mrak.

Nekoliko trenutaka do usijanja.

Novo lice.

Predstavlja se masi.
Oduševljenje.
Zaboravljam zašto sam ovdje.
Na trenutak.
Potpuno crnilo.

Početak kraja.

Gdje sam?
Gdje su lica koja poznajem?
Zvuk koji me učinio onim što sam danas.
Melodija koja izaziva trnce.

You know where you are?

You're in the jungle baby, you're gonna die!

Vrisak.

Blještavilo.
Euforija.
Riječi mi same izlaze iz usta.
Svaki krik, svaki uzdah, moj glas prati.
Svaka nota mi struji kroz tijelo i tjera ga na pokret.
Noge mi se odvajaju od poda.
Osjetila mi odumiru.
Osjećam samo ritam.
Čujem samo melodiju.
Sve ostalo ne postoji.

Otvaram oči.

Promatram dobro poznate čovječuljke na povišenom položaju.
Novo lice stare slave.
Dostojne zamjene.
I on.

Ostaje sam.

Klavir,
Tiše!
Baršunasti metak omotan trnjem ubija raj u kojem se nalazim.
Cause nothin' last forever, even cold november rain.

Lorena Martinić, 4. razred
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Gimnazija A. G. Matoša, Zabok
Mentorica: Dinka Tomašković-Presečki, prof.

Između jave i sna

„... Već i sam izraz „zatajenje srca” zvuči zastrašujuće. To ne znači da srce doslovno „zakazuje” ili prestaje raditi. Ispravnije je reći da srce ne pumpa krv onako kao što bi trebalo. Procjenjuje se da od kroničnog zatajivanja srca u Hrvatskoj boluje od 65 do 75 tisuća bolesnika...”

Pitam se: živim li u stvarnosti ili u snu. Izgubljeno tumaram labirintom odustajući od traženja izlaza. Sve što pronalazim jest trnje koje polako i sigurno ubija i najmanji trag optimizma koji je ostao u meni. Ponovno padam, no ovaj put se ne želim podići. Odlučila sam - ne želim se dalje podići bez tebe.

Blagi povjetarac razmrsio mi kosu i zarumenio blijede obraze. Rukama trljam oči pokušavajući shvatiti što se događa. Još uvijek ležim, ali, začudo, više ne osjećam olovni pritisak tjeskobe u grudima koji sam navikla nositi u sebi. Umjesto trnja, okružena sam žutim poljskim cvijećem, a mlada rosna trava odmara mi oči. Podižem se i odjednom u daljini, nakon toliko iščekivanja, vidim tebe! Sunce se poigrava tvojom smeđom kosom dok trčiš prema meni nasmijan od uha do uha. Primaš me za ruku i trčimo našom dolinom kao djeca koja nakon duge zime napokon trče i igraju se na zelenoj livadi. Smijemo se. Podižeš me svojim snažnim rukama, ubirem plodove na našoj breskvi, kao što sam to činila dok sam bila mala. Tako sam sretna da bih mogla zaplakati, ali ne smijem, jer se bojim da bi te moje suze mogle otjerati. Najradije bih vikala iz sveg glasa da si se vratio i da si zaista ovdje, ali sam sebična i ne želim da itko drugi dobije tvoju pažnju. Šećemo našim vinogradom i uživamo u mirisu slatkog grožđa. Duboko u sebi znam da ćeš opet otići, ali ne želim razmišljati ni o čemu, osim o ovom trenutku. Trenutak kad te mogu držati za ruku i gledati u duboke smeđe oči koje su odrastale sa mnom. Cijelim svojim bićem želim da ovaj dan traje zauvijek. Sunce zalazi. Ne želim te pustiti, no dobro znam da se moraš vratiti u svoj novi dom. Zadnja zlatna zraka sunca gasi se na mom osmijehu odnoseći ga.

Budim se u hladnoj sobi dok kiša lupa o prozorsko staklo. Po tko zna koji put niz lice mi teku suze. Ponovno se borim protiv trnja kao i prije, ali s olakšanjem jer sada znam da tebi vječno sija sunce.

Anamarija Hanžek, 4.d

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Srednja škola Krapina

Mentorica: Dunja Belošević

Hvala Bogu

Gotovo je. Ne mogu više. Ne želim više.
Krevet. Meki, topli pokrivač. Bjelina upravo opranih plahti. Zovu me...
Prepuštam se. San mi dolazi polagano, sasvim nečujno...

***

Noć. Vika. Jurnjava po kući. Škripa zadnje stepenice koju tata još nije popravio. Mamin tihi, molećiv glas: „Prestani, Petre, molim te! Probudit ćeš djecu. Nisu ona ništa kriva. Molim te...” Psovke. Udarac pada jedan za drugim. Mama pada na pod. Tišina.

Ne usuđujem se ni pomaknuti. Samo srce strahovito lupa. Čini mi se da će mi iskočiti iz prsiju. Udara ludo, glasno. Preglasno... Izdat će me.

Čujem sestrin jecaj. Ustaje iz kreveta i uvlači se pod moj pokrivač. Drhti, a suze joj kvase moj jastuk. Milujem je po kosi i – molim.

Molim za mamu, molim za sestru i sebe... Zamišljam nas daleko. U nekoj kućici sa velikim vrtom koji je mama uvijek željela. Pazim na sestru i igram se s njome. Tinga skaće uokolo i lovi seku. Padaju i kotrljaju se po travi. Mama gleda sve to i – smije se.

***

Probudim se. Gdje sam? Tražim pogledom sestru koja slatko spava. Žurim u prizemlje. Stepunica još uvijek škripa. Ulazim u kuhinju. Vidim tatu kako čita novine i mamu kako mu donosi kavu. Pričaju o danu koji prethodi. Dodiruju se i smiju...

Ništa se nije dogodilo. Hvala Bogu!

Marijana Brcko, 3.a
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Srednja škola Oroslavje
Mentorica: Barica Gradiški, prof.

Pukla veza

– Halo, Anđelko na telefonu. Ideš onda s nama? Mi smo se spremili.

Budi pametan. Rekli smo ti već, ak ne prestanu s tim glupostima, nebuš nas više trebal, a ni oni tebe, tolko godina službe, a za kaj? I nisu prestali. Kužim ja te tvoje spike, znam im objasniti ljubav, nacrtal sam im i mentalnu mapu, evo Anđelko im je power point napravil, a Anđelka i predstavu Ljubav, ali kad više nejde – nejde, točno? Vrtić tvoje dječice više nas ne treba. Sami su sad svoje tetkice. Misliš da pretjerujem? Ne bi se ja baš složil, a ovi kaj mi bulje u leđa, vidiš ih? Cijela nas je četa i svi mislimo isto. Misliš da svi pretjerujemo? Misliš da nam fali ljubavi? Ma kakve ljubavi? Kaj nam treba? Grup hag? Kaj? I ti si poblesavil? No oprost, nebum više. I još uvijek tvrdiš da pretjerujemo?

Jesi ih samo videl kak se igraju s ovčicama? S tvojim ovčicama, s našim ovčicama, s Božjim ovčicama! Hrane ih hrane, igraju se s njima, a onda kad zahladi kopipejstaju ih i deru do zla Boga (znam, druga, sori).

A biljčice, Bože smiluj se, požderali su paprati, rekel si okej, bile su glomazne i smetale im, zasadil si im baobabe, kad su njih posekli, rekel si – okej, podsjećali su ih na pretilost, onda si im pokazal jednu repicu, malo su ju šnjofali, jedan dan te dizali v nebesa (ko da inače nisi tam, budale) drugi im se dan repica malo splesnivala i hops! Eto ti ga na, sve se žuti od repice i auti odma prde na slatko. Kaj veliš? Prekritičan? Ti to zoveš kreativnost?

Kad si već to spomenul, oni klinci koji nam dolaze – mi nismo obrazovani za takve. Ili su prezeleni pa im nebreš ništ objasniti ili si misle da se mogu seljakati gore-dole ovisno o ugođaju pjesme koju slušaju. Jesi ti njih kad slušal? Jedan klinac, onaj koji se igral s žileticom, rekel mi je da on sve shvaća, rekel mi je nek si ja odmorim, da sam njegovog dedicu mogel učiti te stvari, ali on već zna sve, on je znal kaj ga tu čeka, on je to shvatil z svih onih papira, on zna da sam ja iluzija, on, on, on...

Kaj sam mu rekel na sve to? Ništ mu nisam rekel, prdnul sam mu tak da se jemput zsvagda uvjeril da nisam iluzija. Ma kak bi to bilo sve? Si ti videl kaj oni jedu, tolko lepih svinja, tolko zelenjave, a oni žderu onu svoju kemiju. Vide Boga u njoj (ups, sori, opet druga).

I jesam ti lepo rekel da ih ne naučiš sve to kaj znaju? Sjećaš se kad si im poslal fotoaparata? Da, bili su sretni. Smijal si se tri dana ko malo dete

zbog njihove sreće (ponekad te zbilja ne kužim, koliko toga u jednom danu napraviš i onda te tri dana veseli kaj su oni konačno otkrili fotić?) I dobro je to funkcioniralo, ali kaj su napravili? Sad si ih samo pogledaj. Cijela zemlja je veliki lijepi crno bijeli fotoalbum. Ja ih više ne razlikujem, ti da? Sad imaš samo ljude ptičja perspektiva, ljude profil i ljude u grudnjaku.

Znaš kaj me najviše žircira? Starci! Kaj sam sad opet rekel? Bog dragi, pa de ti je sloboda mišljenja? Žirciraju me i nebrem si pomoći. Zakaj nebreju jednostavno ostarjeti? Neee, oni se mrlje s onom svojom kemijom da ostanu mladi. Ovi mali nebreju zdržati svoju mladost. Oni se mrlje s nekom drugom kemijom da postanu stari. Ovi kaj nisu ni mladi ni stari su deprimirani jer se nebreju odlučiti s čim da se mrlje.

A kak tek spavaju? Upravo to! Oni ne spavaju. Oni sanjaju kak budu se zbudili. Davali su nam nekad vremena da ih malo u snu upoznamo s ovim našim oblakima, da se ne iznenade preveć kad ih pozoveš, a sad, pa u tih pol sata koliko si daju sanjati ja ne stignem ni doleteti do njih i onda dojdem i ak samo pokucam, već se deru alarm alarm i ja pobegnem. I kaj se onda desi? Tebi se neko od njih dopadne, pozoveš si ga sim, malo se z njim pospominaš i šalješ ga k nama da ga odgojimo. Nebremo to više, nekaj se mora promeniti, za sve koje si nam poslao do sad, rekel si da su spremni – i kak nam sad Eden zgleda? Kaj ti to ne vidiš? Ono jadno drvo nema više ni jedne jabuke! Mi se selimo na jug, a ti kak hoćeš. Hteli su biti svoji bogovi – pa nek im bude malo, sve im ispunjavaš pa bi mogel i to. Pusti ih, nema se više kaj napraviti. Halo, Bog, si tu? Haalo? Poklopil mi je. Anđelko, moreš ti to vjerovati? Bog mi je spustil slušalicu!

– Ma pusti ga, Anđelko. Pozovi Anđelka, pokupimo Anđelka pa idemo. Rekel sam ti da je Bog mlakonja.

Tena Šinjori, 4.c
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Prva gimnazija Varaždin
Mentorica: Tatjana Ruža, prof.

CRIKVENICA

Viktorija Bolješić, 7.a OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Sa strahopočitanjem virim u nebeske visine, pitajući se: Što sam ja?

(Fran Mažuranić, *Svemir*)

Ponekad izađem na terasu i legnem na vlažan pod. Gledam one bezbrojne zvijezde što se sjaje na prekrasnom, tamnom, noćnom nebu i pitam se: „ŠTO JE TAMO?”

Možda je iza svih tih svjetlucavih zvijezda, blijedog Mjeseca i užarenog Sunca neka tajna odaja koju čovjek, za čudo, još nije otkrio. A u tom beskrajnom crnom svemiru... Što je tamo? Koje tajne skriva? I gdje su ta vrata kroz koja mogu izaći izvan tog crnila? Jer, svemir ne može ići u beskraj, u vječnost! Negdje mora imati kraj! Što će se dogoditi kada pronađemo ta vrata i uđemo unutra? Što ćemo tamo naći? Ili, koga ćemo tamo zateći? Mislim da tamo ne može biti praznina, crnilo. NE OPET CRNILO! To ne bi bilo maštovito! To ne bi bila ugodna spoznaja! Ali, ni blještavo bijelo ne bi bilo dobro! Sve bi u odnosu na naš svijet bilo drugačije, obrnuto. Možda tamo svako biće ima svoju zvijezdu. Imati vlastitu zvijezdu! Bijela?! Za taj neotkriven prostor odlična bi bila neka lijepa, živahna boja da nas ispunji radošću. No, mene još uvijek muči jedno pitanje unatoč svim mojim maštovitim zaključcima: Što će zaista biti tamo? Nitko ne zna odgovor na to pitanje. KOGA ĆEMO TAMO ZATEĆI? Mala čupava stvorenja bila bi savršena da s njima živimo u skladu. Ali, čovjek takvo mjesto ne će naći! Čovjek je zaključio da je svemir beskraj i da se zvijezde samo tako, bez svrhe, nižu jedna za drugom u beskraj, u vječnost. I tako čovjek ograničeno razmišlja dok netko drugi živi na našim zvijezdama. ČOVJEČANSTVO SE ZACIJELO BOJI! E, to je odgovor! Boji se jer misli da je tamo neka ogromna sila kojom se ne će moći nositi. Oni to zovu STRAHOPOŠTOVANJE. Ja to nazivam - STRAH! Da, to je ono što nas potiče, ali i zaustavlja u istraživanju. Strah od te „slavne 2012. godine” potiče nas da tražimo novo mjesto za život, dok nas ujedno i zaustavlja jer se bojimo napada iz svemira. Ali, oni ne traže to savršeno mjesto! To valjda samo ja želim... Oni žele novi planet, ja ŽELIM ZVIJEZDU! Oni žele tamu, ja ŽELIM SVJETLOST! Oni žele svakodnevnu monotoniju, dok ja želim nešto novo, avanturu! Oni

razmišljaju o kutiji, razmišljaju unutar okvira, a ja želim razmišljati toliko izvan tog okvira, ŽELIM OBUHVATITI ČITAV SVEMIR! Želim sreću, smijeh, želim zvijezde! A oni. Njih nije briga! Sve je dobro, samo da se spase! Nije ih briga kako će im život izgledati, važno je samo da dišu. To ne može trajati zauvijek! Čemu disanje ako ne možeš udisati punim plućima, uživati u svakom novom danu?! S nove perspektive gledati izlaske i zalaske Sunca! Toliko smo daleko od tog savršenog mjesta i toliko smo maleni da ne možemo poduzeti gotovo ništa. Zar nije to strašno? A, što se krije iza tih zvijezda? Zar se one, zaista nižu tako bez veze, bez svrhe u beskraj? Ne, ali mi ne vidimo. NE GLEDAMO!

Što zapravo predstavlja to crno nebo noću iznad nas? Možda simbolizira nešto! Primjerice, tamni plašt koji se nadvio nad nas zbog tolike negativnosti i pesimističnosti.

Pesimisti su oni koji svijet vide najrealnije. To nije ni približno točno! Takvo razmišljanje samo dokazuje koliko smo jadni i koliko se nastojimo utješiti razmišljajući kako će sutra nestati svijeta. Zar smo toliko ograničeni? Ponašamo se kao da nam netko cijeli život drži nož pod vratom.

NE UŽIVAMO!

Što je s oblacima? Možda na njima anđeli spavaju! Kada djeca kažu da žele skakati po oblacima svi im se smiju! Ali, ja vjerujem da djeca to mogu. Zbog vjere u čuda i mašte koju u sebi nose. Neki s vremenom izgube, a drugi ne. Oni koji ne izgube sretni su, takozvani optimisti. E, njihov je život lijep! To je život! Grliti Sunce? Moguće je! Grliti Sunce znači grliti život, grliti postojanje, slaviti život! Ljudi su zaboravili na nebeski svod, zvijezde, oblake Sunce, Mjesec... A to je ono potrebno za život i sreću.

Mjesec! Prvi odlazak na Mjesec! Glupani! To nije znanstveni napredak, to je trebao biti unutarnji, duševni napredak. Krivo su protumačili! Dotaknuli su nešto tako sveto i veličanstveno, a nisu dovoljno uživali u tom trenutku, samo im je slava bila bitna.

Kada dotaknemo nebeski svod, zvijezde, Sunce, Mjesec i ostale planete, kada se postigne sve ono što je bitno u životu i sve što je lijepo, dolazimo do RAJA. Možda je to savršeno mjesto gdje ćemo živjeti na zvijezdama. Ne vjerujem da je to stanje uma! Tamo se nalazi sve ono lijepo što smo dotaknuli, grlili, slavili u životu. Sve ono do čega nam je stalo i što volimo!

Mislim da bi to moglo biti to savršeno mjesto na kraju naše duge misije na Zemlji. A najbolje od svega je to što MOJ RAJ ne će biti bijel, bit će baš onakav kakvog ga ja zamislim.

BIT ĆE PO MOJOJ MJERI, BIT ĆE SAVRŠEN!

Iva Šumonja, 8.c
Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Jasmina Manestar, prof.

MELANKOLIJA

Petra Jovanović, 1. g1 SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Zemlja, to smo mi!

Da me neki pita ča je zemlja, ja bih mu rekla sa lipota oko mene.
Ja volin svoju zemlju, zemlju va kojoj živin,
va koj san se rodila i va koj ću zauvik ostat.
To je rodna gruda moje none, nonića i sih mojih starih
ki su za nju ginuli i krv joj časno dali.
Ponosno i ja po njoj hodin.
Zemlja su tice, kamik, more, arija...moj primorski kraj!
Zemlja to smo mi!

Ena Ljubanović, 6.c
Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Jasmina Manestar, prof.

EKO-OKO

Tara Ahel, 7.a OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Treba doć i videt

Lipotu moje zemlje teško je opisat besedami.
Treba doć i videt!
Čista, friška arija i najlipše more na svitu.
Više od hiljadu otoki krasi tu lipotu. Zgledaju ko biseri na koralu.
Ma, poli nas je i sunce najteplije i najsvetlije.
Tek šume!
Velebit, naš veli ponos.
Kako samo lipo to zelenilo i ti bori diše!
Volin va šumu poč!
Od nigda već Dubrovnik i njegove kule čuvaju jug moje Hrvacke.
A tek Slavonija! Dobri, vredni ljudi načinili su od nje najlipši
tepih na svitu. Polja sih kolori.
Va mojoj zemlji saki grad ima svoju štoriju i povist.
Nesmen pozabit Istru i Kvarner, moj kraj! Tu ima sega:
oranic, šum, more...
Neki tuji ljudi hteli su nam se to zet, al' naše je srce bilo jače.
Tako govore moja mat i moj otac ki ju je ponosno branil.
Ma ki more platit tu lipotu!

Jurja Rubčić, 6.c

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Voditeljica: Jasmina Manestar, prof.

Želim...

Često puta čujem razgovore starijih kako je svijet danas izgubio osjećaj za dobro i pošteno, pomalo je ostao bez duše i mnogo toga je otišlo u krivom smjeru. Ovo je vrijeme utrke za materijalnim stvarima i vrijeme kada poštenje nije vrlina.

Ja ipak mislim da su ljudi stvoreni da vole i da budu voljeni, da rade i stvaraju, da se družu, da budu poštteni i iskreni, te da ih sitnice čine sret-nima.

Danas to činimo jedino mi, djeca. Zar nismo mi nada i budućnost, radost čovječanstva?

Mi smo blago skriveno kao biseri u školjkama. Blago koje treba tek ot-kriti. Zar nije vrijeme da odrasli shvate da se i od nas, djece može mnogo toga naučiti i da je važno biti nam primjer na djelu, a ne samo na riječima.

Svijet ostaje s nama, jer mi ćemo brzo odrasti.

Zovem se Manuela i imam trinaest godina. Želim živjeti u svijetu rada, poštenja i iskrenosti. Želim naučiti uživati u malim stvarima, u sitnim ra-dostima svakodnevnog života.

Radujem se što još uvijek ima odraslih ljudi koji nas tome uče i vesele se s nama. Uvjerena sam da ćemo zajedno korak po korak promijeniti svijet, nabolje!

Manuela Vukić, 8.r

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Voditeljica: Ivana Jovanović

Nisu vremena loša, već ljudi

Svi se ponekad požalimo na današnje vrijeme. Nezadovoljni smo i ništa nam nije dovoljno dobro. Želimo vjerovati da će se bez truda i zalaganja stvari promijeniti, naravno, na bolje. Ali to se ne događa. Umjesto da čekamo savršeni trenutak, trebali bismo uzeti sadašnji i učiniti ga boljim.

Takav jedan trenutak da se nešto promijeni su blagdani. To su rijetki trenutci kada je sva moja obitelj na okupu. Mi djeca, naši roditelji i njihovi roditelji. Tri generacije za istim stolom, zajedničkom razgovoru i istim temama.

I naravno, kakvo bi to bilo druženje bez bakinih priča iz mladosti. Dok se ona nostalgичno prisjeća djetinjstva, ja se uvijek zamislim.

Nekako mi se čini da je, usprkos kompjutorima i mobitelima koje imam, mojoj baki djetinjstvo bilo veselije. Možda je problem u meni, u mojoj generaciji? Oni su se više družili, pjevali, plesali, zabavljali. A mi danas?

Danas komuniciramo virtualno, mobitelima, još češće društvenim mrežama. Moja baka je s prijateljicama trčala ulicama i plažama, a ja se odmaram pred ekranom.

Moderno vrijeme i tehnologija dali su nam mnogo, ali mislim da su nam na neki način oduzeli slobodu kretanja. Današnje je vrijeme donijelo mnoge zamke i opasnosti kojih prije nije bilo.

Uza sve to, zaboravili smo na one prave ljudske vrijednosti. Humanost, iskrenost, povjerenje, solidarnost... O tome još samo čitamo u lektirnim naslovima. Sigurna sam da one postoje među nama, ali kamo su se sakrile? Život uzimamo zdravo za gotovo, zaboravljajući da je samo jedan i da prolazi brže nego što bismo željeli.

A da se za promjenu prestanemo žaliti i učinimo nešto dobro? Dovoljno je za početak nazvati davno zaboravljenog prijatelja, udomiti napušteno štene, iznenaditi zagrljajem najmilije... Potrebno je samo svrnuti pogled s „fejsa“ i oko sebe prepoznati one sitne svakodnevne stvari koje čine život i usrećuju nas. Možda moje riječi i geste neće biti odmah prepoznate, ali ne treba gubiti nadu. Razmišljam i o jednom toplom, rukom pisanom pismu koje bih poslala poštom...

Zato učinimo nešto odmah, danas. Bit će nam lakše, toplije i mnogo ugodnije živjeti u ovom i ovakvom vremenu.

Hana Car, 8.b
Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Ivana Jovanović

Dino Benedeti, 7.b OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

„Bože, daj nam snage da ispunimo svoje vrijeme“

(Sida Košutić)

Zastoj na cesti. Žurimo doma jer nam započinje najdraža serija. Nervozni smo. Pronalazimo načine da prođemo što prije. Vatrogasci. Policija. Evo i glasne sirene hitne pomoći. Sebično vičemo: „Ipak nećemo stići!“ Razočarani i lijeni, raspravljamo tko je kriv što nismo krenuli ranije.

Toplo je. Otvaram prozor automobila. Osjećam miris dima. Netko je glasno plakao: „Trebali smo krenuti kasnije.“

I dalje ravnodušno dajem svima do znanja da bi tada stigli na seriju ili čekali još duže. Od dosade između pregovora, loše glazbe i dima, budi me znatiželja. Žena krvava i shrvana od boli broji, moli, plače... Neuračunljiva?! Naćulim uši...

„Učio je za ispit, tjerala sam ga da krenemo ranije... Bilo je važno stići na vrijeme...“

To i mama kaže ujutro kada se trebam ustati iz kreveta, ali još pet minuta nikoga nije ubilo. Tada ugledam strašnu sliku: bijela plahta, nosila i krv... Bolne grimase i jecaji... Nije stigao i nikad neće stići... Ubilo ga vrijeme. Sve vrijeme i trud uložen u rad, vrijeme provedeno u strahu, vrijeme bačeno u iščekivanje ostat će zarobljeno u vrijeme i j e m e bola i jada, vrijeme provedeno u nastojanju da zaboravimo.

Dim se digao visoko u nebo. S dimom je nestala i naša strast prema seriji. Bili smo sretni da je vrijeme bilo na našoj strani. Sada, i dok smo svi na broju, odlučili smo se za naših, samo naših, pet minuta.

Iva Pahlić, 7.a

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Voditeljica: Suzana Grbčić

Prijateljski susret

Još se jedan dan bliži svome kraju. Zalazak sunca promatram s plaže gdje na kamenčićima sjedimo prijateljica i ja. Misli su nam pobjegle negdje daleko na pučinu. „Prijatelju, zar već odlaziš?“ pomislih u sebi, a on me samo gleda i grije mi lice svojom beskrajnom toplinom. Ništa mi ne odgovori, očito je zadubljen u svoje misli o odlasku. „Zašto moraš otići? Budi tu još malo, samo malo...“, nedovršene ostaše moje riječi kada mi njegovo veličanstvo Sunce odgovori: „Ne brini, doći ću opet sutra. Sada žurim!“ Pogled mi bježi prema njemu, a on hitro ide prema zapadu, uopće se ne obazire na mene. Za par minuta je nestalo s obzora. Nisam stigla izgovoriti ni riječi pozdrava, on je već otišao. Brzo, tiho, netko ga je iščupao iz moga vidokruga. S druge je strane dolazio Mjesec, njega ne volim. Ne volim noć jer me podsjeća na tugu, samoću, nelagodu, uznemirenost... Kada vidim sunce, odmah se osjećam sretnijom. U meni se probudi želja da postanem bolja osoba, da ispravim sve grijehe od jučer, da ih ne ponavljam sutra. U meni cvjetaju najljepši osjećaji kao jaglaci u proljeće. Ujutro ponovno dolazim na plažu.

Budi se novi dan u malom primorskom mjestu. Ribari radosno napuštaju plažu hvaleći se bogatim ulovom. Ribe su prošlu noć dobro grizle. Valovi pokušavaju razbuditi lijene barke u Lučići. Sve je nekako tiho i spokojno. Ja stojim i čekam. Čekam njega. U trenutku kada ga nitko nije očekivao, pojavio se s velikim djetinjim smiješkom. Došao je u svome stilu. Plesao je neki sebi poznati ples, makar nigdje nisam čula glazbu. Vjerojatno je u ušima držao slušalice. Da, da, to je moj prijatelj. I nije zakasnio. On nikada ne kasni...

Valentina Vuković, 7.b

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Voditeljica: Milena Blažić Knez

Stari ribar

Bonaca... U daljini morskog obzorja nazire se barka. Usporeno plovi... Klizi po glatkoj površini morskog ogleдалa. Stari ribar veslajući sječe bonacu. Treba stići na mjesto gdje ima ribe. Rukama nagrizzim od soli i bure baca mrežu u duboko plavetnilo.

Načas pogleda u nebo tražeći galebove, svoje vječne suputnike. Teškim i usporenim pokretom sjeda na rub svoje, već vremenom načete barke željno iščekujući ulov. Na licu dubokih bora od sunca, vjetra i brige ocrtava se umor. Neprospavana noć bila je preduga za starog ribara. Ali izbora nema... Treba prehraniti obitelj, a to može jedino on.

Vrijeme prolazi... Sunce je već upeklo...

Odjednom krik galeba prekine čarobnu morsku tišinu. Valovi zažuboriše. Na licu staroga ribara mokrog od slanijh kapljica mora i znoja ozari se osmijeh. Bit će ulova, i to dobrog, nada se. Krik galebova poznaju i ribe i obala i morsko prostranstvo. Promuklim glasom stari ribar pjevuši pjesmu dok čvrsto rukama vadi mrežu. Ipak, nije ulov kao što je očekivao. Osmijeh mu zamre na licu, a pjesma ribarska utihne.

Bit će bolje... Mora biti... Novi dan nosi novu nadu. Danas će moći prehraniti gladna usta svoje obitelji.

Na pučini, u osami mora, stari ribar traži smisao života... Vječna ljubav s okusom soli...

Ena Đipalo, 7.a

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Voditeljica: Milena Blažić Knez

Zač su ljudi tuliko zaokupljeni sobun?

Nekad s dedun siden na verandu pa mi pripoveda kako j' bilo va njihoo vrime, pred puno let. Saki dan su se igrali va šumi, voleli su dilit i kod njih j' uvik vridilo: Si za jednog, jedan za se!

Danaska j' drugo vrime i svit se j' prominil. Niki ne cini ono ča ima i niki nikon ne paše. Više niš ni siguro.

Kad prolazin ulicun, čujen neke babe kako govore: „Ča j' ovo danaska? Ki su vrazi? Na televiziji više ne moreš normalne vesti pogledat. Samo se ubijaju, lažu, krađu. Bože sačuvaj!”

Ljudi samo misle kako su oni va pravu i zaokupljeni su sobun. Kad nekog neč pitaš, rečenica počinje sa: „Ja san...“ Al' sad je kasno za minjanje. Takovi smo i ostat ćemo takovi. Va današnje vrime ljudi samo misle o soldima, a ni in važno da imaju teplu kuću, familiju i prijatelji.

Ponekad poželin da san se rodila va drugo vrime kada j' se bilo sigurno i mogal si poč kamo ćeš, al' ni se dobro ni puno žalit tako da ću bit zadovoljna ča san se opće rodila i živit saki dan ko da j' poslednji.

Ella Antić, 8. razred

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Voditeljica: Marijana Marić-Tonković, prof.

Zamislite planet bez šuma

Zamislite planet bez šuma. Ja to znam iz prve ruke. Usnula sam vrlo ružan san.

Sve je bilo pusto i tužno. Šume su polako nestajale i nestajale. Automobili, tvornice, elektrane, godinama su nam davale udoban život bez puno brige i napora. Istovremeno, pred našim očima, polako su ubijale list po list, drvo po drvo. A gdje je bila naša savjest? U udobnim naslojačima, brzim automobilima i gomilama smeća koje smo odlagali na mjestima koje je prije krasila bujna šuma. Kisele kiše kap po kap, dan po dan, vodile su borbu s jadnim drvećem. Šuma na Platku izgledala je kao da ju je opustošio najjači i najgori tajfun. Nismo pazili na naše šume. Bilo je mnogo požara i ostala je samo pustoš. U požarima pogibaju jadne životinje koje ne uspiju na vrijeme pobjeći. Pobjeći kamo, kada šume više nema? Mnogi ljudi samo zbog novca krče šume. Da bi izgradili velike autoceste i namještaj. Kao riba na suhom, drvo pokušava uloviti malo svježeg zraka. Njiše se, uvija, maše granama, ali pomoći nema. Šume više nije bilo. Nijednoga drva, ni cvjetića. Nisam mogla disati. Šume nam daju kisik. Bilo je vruće. Nigdje nije bilo nijednoga drva da se mogu skloniti u hlad. Puhali su jaki vjetrovi. Nije bilo šume da me zaštiti. U šumi pronalazimo hranu, gljive i mnogo šumskog voća. U mom snu nisam mogla pronaći hranu. Šuma je stanište mnogim životinjama, a tamo i one pronalaze hranu. Nije bilo nijednog živog bića osim mene. Šume pročišćavaju vodu. U mom snu vode su bile vrlo prljave. Voda nije bila za piće.

Probudio me zvuk budilice. Skočila sam iz kreveta i potrčala prema prozoru. Šuma na Krku, na Kavranovoj stijeni, na Velebitu i drveće u mom vrtu još uvijek se zeleni. Bio je to samo vrlo ružan san.

Nona me zove da u vrtu zasadimo trešnju. Uzimam motiku i kopam rupu za sadnicu koju mi je kupio tata. Jedva čekam da moja trešnja naraste i da kušam njen plod. Obećajem noni da ću čuvati malo drvo dok ne naraste i ojača. Govori mi tata da svaki put kada zagrizem sočnu jabuku, zamislim drvo na kojoj je rasla. Govori mi mama da svaki put kad sjednem u hlad bora, zamislim koliko je hladnih zima i udara bure ovaj bor preživio da bi imao ovako lijepu krošnju.

U mojem kraju žive dva svjedoka daleke prošlosti. To su dva hrasta u

Guljanovu dolcu. Niti najstariji Crikveničani ne sjećaju se koliko godina su stari. Poznavatelji stabala kažu da imaju preko 350 godina, 350 zima, 350 ljeta. Pitam se kako su uspjeli opstati? A znam i odgovor. Nisu bili na dohvat ruke čovjeku i njegovoj „brizi“. Skriveni daleko od naših očiju. Svjedoče o vremenu kad su se šume brinule o sebi i svakim danom biler sve bujnije veće. Tko ne vjeruje neka posjeti ova dva starca. U njihovom hladu osjetit će mir i spokoj davnih vremena i hvatiti zašto su nam šume važne.

Ako malo bolje poslušáš, možda i čuješ koju priču iz davnine, priču kad su ova dva starca bile mladice i sretno rasli uz zaštitu starije i veće braće. Zeleno ili...? Ja sam odabrala! Sačuvat ću šume!

Nola Posarić, 6. razred

2. nagrada na natječaju za Eko esej

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Voditeljica: Marijana Marić-Tonković, prof.

Čovjek je sretan onoliko koliko je ljudi učinio sretnima

Jučer, danas, sutra...svaki dan isto. Kazaljke otkucavaju ponoć. Polako putujem prema svijetu koji je poput bajke. Što se to tamo skriva, tko u njemu živi? Razočarana svakidašnjicom, ovozemaljskim svijetom koji je neprestano nadmetanje dobra i zla, u svojoj sam mašti stvorila svijet koji ne poznaje zlobu, kriminal, laži, sebičnost. Suvremeni je svijet poput aktivnog vulkana koji svako malo eksplodira jer ljudi nemaju snage držati svoje nezadovoljstvo u sebi. Jačanje gospodarske i političke moći razvijenih zemalja istodobno znači još veću neimaštinu onih nerazvijenih pa je zato svijet prepun gladnih i bolesnih. Mediji, kao utjecajna sila današnjega svijeta, formiraju mišljenje javnosti. Ljudi ne znaju kome bi vjerovali i govori li tko uopće istinu. Svi pričaju o recesiji, novčanoj krizi, ljudi se zadužuju, uzimaju kredite, a nemaju ih čime otplaćivati. Napet i stresan tempo života dovodi ljude do nezadovoljstva. Mladež je postala previše liberalna, pojedinci si dopuštaju stvari opasne po život. Roditelji često gube autoritet nad svojom djecom, te djeca preuzimaju ulogu roditelja. Krađe, ubojstva, mito, korupcija, sve su to aktualni problemi suvremenog svijeta. Nema više sigurnosti, samo strepnja da nas ta zloba zaobiđe. S druge pak strane, događaju se i lijepe stvari. Razvoj znanosti i tehnologije uvelike je pridonio kvalitetnijem načinu života. Mediji imaju i dobru stranu, ljudi mogu bez poteškoća sklapati prijateljstva s ljudima iz drugih zemalja. Mnogi uviđaju potrebu za zajedništvom pa se organiziraju humanitarne akcije za pomoć potrebitima. Glazbeni i filmski žanrovi opsežnog sadržaja mogu svakoga razvedriti. Neki vole uživati u prirodnim bogatstvima, a neki svoja bogatstva troše u trgovačkim centrima. Živimo u svijetu izbora i mogućnosti, samo trebamo izabrati. O nama ovisi hoćemo li dobrim ili lošim putem krenuti.

„Svako zlo za neko dobro“, govorila mi je uvijek baka. Meni koja još nisam potpuno izgradila svoje stavove ne čini se da je uvijek tako. Više je zla nego dobra u ovom svijetu, zato i bježim u beskonačno prostranstvo

mašte gdje nema problema i muka. Ne zamaraju me toliko osobni koliko društveni problemi. Moj je moto da je čovjek sretan onoliko koliko je ljudi učinio sretnima.

Svaki put kada želim uživati, odmoriti se ili družiti s obitelji, glavom mi prolete misli kako je onima koji žive na ulici, onima koji nemaju roditelje ili djeci koja još nejaka moraju raditi da bi preživjela. U svom svijetu, svijetu mašte, pokušavala sam pronaći rješenje kako pomoći. Željela sam i u stvarnom životu to ostvariti. Preko časopisa „Ulične svjetiljke“ pokušavam pomoći beskućnicima, a posebno suosjećam s djevojkama iz doma koje su roditelji napustili ili im je oduzeta skrb o djeci. Pomažući im postale su članovi moje obitelji. U svojoj obitelji imam dijete s posebnim potrebama pa sam i prije volontirala s djecom invalidima.

Postoje različiti načini za pomoć drugima, samo treba imati želju činiti dobra djela, činiti svijet boljim i ljepšim. Dobro se dobrim vraća. Svoju sreću treba graditi na tuđoj sreći pa će nam zasjati sunce. Svjetlost i toplina griju srca dobrih namjera, a bure i oluje razaraju srca zlih namjera. Pomažući drugima, pronašla sam svoj mir. Ujutro mi sunce sja i daje snagu za nove borbe, a navečer kada kazaljke otkucaju ponoć, opet tonem u svoj svijet bajke gdje je sve lijepo i neiskvareno.

Ivona Tomaš, 4. g2
Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak
Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Ljiljana Butković, prof.

NEK' SE I NAŠ GLAS ČUJE

Nadja Šučurović, 4. g1 SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Od trnja do ruža

Mi ljudi rijetko smo zadovoljni svojim životom, i samo težimo nekakvoj blistavoj budućnosti. Težimo i nadamo se boljemu, a svjesni smo da ni tada nećemo biti sretni jer ljudsko srce nikad nije zadovoljno.

Darovan nam je život koji trebamo iskoristiti što bolje, ali mi ljudi kao da to ne vidimo. Nikad nemamo vremena i cijeli život unaprijed nam je isplaniran. Uvijek nekamo žurimo i samo živimo za bolje sutra, a u isto vrijeme zanemarujemo prave vrijednosti.

Iz dana u dan težimo boljem i ljepšem, ne cijenimo ono što imamo.

Ne živimo za danas, mi samo gradimo budućnost. Uvjereni da radimo najbolje, zaboravljamo na drage stvari i voljene ljude. Od silne težnje ka budućnosti naše srce ne prepoznaje da krivo radimo.

Oko nas se događaju loše stvari, a naša budućnost je tako savršeno isplanirana da smo sigurni da se nama ništa loše ne može dogoditi.

No, kada se iznenada dogodi zlo naša blistava budućnost ubrzo „pada u vodu“, a mi tek tada počinjemo shvaćati svoje postupke.

Tek tad kada nešto izgubimo, shvatimo što smo zapravo imali. Postane nam žao što nikada nismo dokazali koliko smo to voljeli i cijenili. Želja da vratimo ono izgubljeno sada je veća od ičega. Svjesni smo da natrag više ne možemo, a tuga i bol u nama su veći od ičega. Život nam se odvrti pred očima i uistinu shvaćamo koliko toga smo propustili od silne pohlepe za budućnošću.

Ljuti na cijeli svijet, život nastavljamo s nekakvom prazninom u srcu. Svi su krivi osim nas samih. Duboko u sebi mi to znamo ali ne želimo priznati jer mi ljudi ponekad držimo do svoga ponosa više nego do ičega. Mi toga nismo ni svjesni jer ne živimo u sadašnjosti. Nama nije bitno što se događa ovoga trenutka, već ono što će se događati poslije i nastojimo to učiniti što boljim. Ali, život nam postavlja prepreke i samo o nama ovisi hoćemo li ih prijeći ili pasti preko njih.

Na kraju, možemo zaključiti da je život veoma loš profesor. Prvo nam zadaje test, a tek onda lekcije. No, uvijek nas ispravno uči da počnemo živjeti za sadašnjost jer „danas jesi, a sutra nisi“.

Patricija Blažević, 1.g2

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

Voditeljica: Nada Rosandić-Picek, prof.

Prošla je još jedna godina

Nova godina, skupljaju se čestitari, Sretna Nova viču jedan drugome, ljubljenje, grljenje, a ja sa sjetom, prisjećam se one što je prošla i pokušavam u mislima vratiti svaki dan one stare. Gledam ozarena lica oko sebe i ne znam čemu se oni toliko vesele, zar zato što su stariji i preživjeli su još jednu, ili da zaborave na sve loše što im je ta stara priuštila.

Nisam mogao prepustiti se toj euforiji, volio bih da mogu vratiti se u staru i da nešto promijenim, nešto zadržim, a najviše bih volio da vratim onu svoju bezbrižnost i lakoću življenja. Znam da mi ova Nova samo donosi brige i da moram odrasti, a to ne želim. Želim biti još uvijek bezbrižan dječak i da mi najveća briga bude kako da se zabavim - da li ću igrati nogomet, košarku ili ću ići jedriti?

Listam u mislima prošle dane i krećem od početka one Nove 2010. Slavlje, nebo obasjano vatrometom. Hvar je tako lijepi otok, toliko je ljudi oko mene, sav sam ushićen. Prva Nova godina koju čekam s prijateljima. Bio sam ponosan na sebe, eto odrastao sam! Već za dva dana krenuo sam s obitelji na skijanje. Sve bolje od boljeg. Brat me je poveo na večernje skijanje i u disk. Toliko mi se dobrih stvari dešava. Ponovno u školi, još malo pa ću završiti i taj osmi razred. Ide to sve kao od šale. U proljeće, ponovno sam putovao u Austriju. Imali smo regatu na jezeru. Družio sam se sa starijima. Skoro da bih se mogao hvaliti na sva usta kako sam se provodio. Zadnji dan škole i naša priredba. Svi smo veseli, jedan drugome dobacujemo, guramo se na onoj pozornici, a ispred nas roditelji. Izgledaju svi kao u nekom tužnom filmu. Lica su im nekako zabrinuta, tu i tamo poneka suza. Pomislih u sebi, Bože, pa zašto oni plaču, što su tako smrknuti? Nisam to tada razumio, ne razumijem da vam iskreno kažem ni danas, ali sigurno ću to jednoga dana razumijeti. Evo svjedodžbe, mašem mami ispred glave, ona sva ushićena, kaže: „Pogledaj onaj dar na stolu!“ U čudu stojim ispred male škrinjice oblijepljene školjkama i pomislim u sebi kakav je ovo dar? Otvorim tu kutijicu, a unutra ključevi i nekakva knjižica. Uzimam ključeve, ali za što su ti ključevi, nemam pojma. Mama i tata poklonili su mi barku, moju vlastitu. Kakve li sreće, trčim sav bez daha na Crni molo i ugledam je kako mala ponosno se ljulja i još k tome moja. Odlazim u Francusku, deset dana na Atlantski ocean, kakvo je to plavetnilo.

Nakon burnog ljeta ubrzo je došao i prvi razred gimnazije i postao sam ponosan gimnazijalac. Sve je dobro krenulo. U početku sam se pribojavao, ali nije bilo problema, posljednjeg vikenda u rujnu, odlazim s roditeljima u toplice. Razdraganost, moja dječja igra i razbibriga bili su na vrhuncu. Bio sam sretan što sam još uvijek dijete, tada nisam želio odrasti. Počele su obaveze, zaokupljenost učenjem i pokušaji da dobro rasporedim vrijeme kako bih sve stigao.

Najednom ruši se sav moj svijet. Sve je crno oko mene. Borim se sam sa sobom, ne želim prihvatiti tu istinu. Nema više moga tate. Kraj godine i nemam vam više što reći.

Prošla je još jedna godina, ružan naslov, zar da joj damo nogom u stražnjicu i kažemo nek je završila, a toliko se toga dogodilo, a da mi se ponovno vratiti u ljeto, pa da vrijeme stane, da ja stanem i zaokrenem taj vražji sat i da promijenim što se izmijeniti može, da ne odrastem, da sve bude kako je bilo i zašto vrijeme da ne stane u jednom času i zamrzne sliku i bude kako je bilo.

Nisam više dijete, ali nisam ni dječak. Ne pitajte me što sam, jer ova Nova ne znam što nosi u svojoj naprtnjači i sa strahom očekujem svaki novi dan - što li ovaj nosi?

Patrik Car, 1.g2

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

Voditeljica: Nada Rosandić-Picek, prof.

Stella Smirnov, 8. r OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Sjajna zvijezda života

Svaki je čovjek u dubini više od onoga što oči mogu vidjeti. Duboko, duboko u svakom od nas krije se blještava zvijezda života. Toj zvijezdi je ime Duša. Što smo u životu bolji ljudi, to naša Zvijezda jače svijetli.

Uz tu Zvijezdu ima mnogo manjih Zvijezda, ali one zbog toga nisu manje vrijedne. Tim malim Zvijezdama imena su Ljubav, Mir, Radost, Prijateljstvo... One uvijek idu zajedno, nadopunjuju se, jedna drugu bodre i vode.

Svoju zlatnu Zvijezdu života moramo održavati lijepom i sjajnom, da na nju ne padne debeli sloj sive prašine, da ju ne obaviju tanke isprepletene niti paučine. Ako se to dogodi pred nama je dug posao i veliki izazov. I najprljavije i najprašnjavije Zvijezde možemo očistiti ako se ne ugasi jedna mala Zvijezda kojoj je ime Nada. Kada ona zasvijetli, sretni smo. Kad je nema, ostaje nam samo tama. No, čak i ako se ta mala Zvijezda potamni, možemo je ponovno upaliti ako to dovoljno jako želimo i kada nam je najpotrebnija.

Kada očistimo svoju Zvijezdu, postajemo sretni. Živimo u ljubavi i miru, radosti i sreći. I upravo tako treba biti.

Tijekom zemaljskog života naša Zvijezda sjaji, nekad jače, nekad slabije. To ovisi o našim osjećajima, o našem raspoloženju i o dobroj volji. Naša je zvijezda uz nas cijeloga života. Uz trud i ljubav, pažnju i poštenje, naša nas zvijezda nikada neće iznevjeriti, nikada neće ugasniti njezin sjaj.

A na kraju našega puta ta Zvijezda ne umire, nego samo odbacuje sve što je veže uz ovaj svijet. Ostaje ona sama, bez materijalnog, njen najvažniji dio, onaj sjaj, koji je zlatno ogledalo onoga što smo u duši tijekom zemaljskog života bili. Ona ide dalje, u punom se svom sjaju uzdiže prema vječnom dobru.

Emili Šegulja, 1.g2

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

Voditeljica: Nada Rosandić-Picek, prof.

Tamo gdje me srce vuče

Opet sam tu, samo u snu... Ležim na najljepšoj livadi koju možete zamisliti. Misli su mi zaokupljene različitim mirisima i zvukovima što dolaze iz obližnje šume i ne daju mi mira. Pokušavam uživati što više mogu u ovim prekrasnim trenucima koji su tako rijetki, a tako savršeni. Da mogu, nikada ne bih otišla sa ove livade, nikada ne bih dozvolila da moje uši čuju neki drugi zvuk osim cvrkuta ptica i šuma lišća te da mi nosnice osjete drugi miris osim poljskog cvijeća i trave što se presijava na proljetnom suncu. I dok tako sanjarim o najdražoj dalekoj livadi, iz sna me trgne neki čudan zvuk sa ulice. Kada je najljepše, znaj da je kraj.

Sve je započelo još kada sam imala samo dvije godine, naravno ne sjećam se toga, ali znam da su moji roditelji odlučili napustiti rodni kraj i preseliti se na more. Da se mene tada pitalo, sigurna sam da bih se čvrsto protivila toj odluci, ali na žalost, sada je gotovo. Ne mogu reći da mi se ne sviđa ovaj primorski život. Slobodno vrijeme, a pogotovo ljeto, ne mogu provoditi ljepše nego što ga inače provodim, ali u jednom kutku srca uvijek osjetim istu tugu, uvijek me zaboli kada se sjetim rodnog kraja. Dok sam bila mlađa nije me toliko boljelo i nisam imala preveliku potrebu posjećivati moje maleno selo i provoditi vrijeme šetajući livadama. S vremenom, kako sam sve starija i shvaćam stvari na drugačiji način, u meni su se počeli javljati nepoznati osjećaji. Uvijek dok bih čitala priče i pjesme u kojima pjesnici tuguju za svojom rodnom kućom, za mirisom polja na kojima su provodili dane djetinjstva pa čak i za jednim najobičnijim drvetom koje je na neki posebni način obilježilo njihovo djetinjstvo, pitala bih se kakav je to osjećaj. Možda mi je čak i bilo čudno kako toliko možeš patiti za jednim selom u kojem si proveo samo rano djetinjstvo. Pitala sam se nije li ti dom svako mjesto u kojem živiš duže vrijeme. Čak sam se i čudila pjesnicima kako mogu napisati pjesmu o drvetu ispred rodne kuće, o bakiinom kruhu, o običnom poljskom cvjetiću. Sve dok i ja sama nisam počela pisati takve pjesme. Postala sam kao oni koji su bili predmet mojeg čuđenja. I kada god osjetim onu tugu i bol uzmem papir i olovku te se sva moja tuga za tren pretvori u riječi. Možda se tada i smanji, ali nikada neće nestati, uvijek će ta tuga i ta bol zauzimati posebno mjesto u mom srcu. Možda i ne želim da ikada nestanu, to bi bio znak da u meni više ne postoji želja za životom u

malenom selu, želja za boljim životom.

Htjela bih vam opisati ljepotu toga kraja i pokušati prenijeti osjećaje koji se u meni pojave prilikom ulaska u njega, ali ne mogu pronaći prave riječi, to se jednostavno mora osjetiti i proživjeti. Zamislite samo kako je kada te iz prekrasnog sna probudi miris friško pečenog bakinog kruha te brzo odjuriš u kuhinju, maleni poljubac otisneš na bakin obraz i otrgneš komadić kruha, toplog kruha koji te kada ga okusiš odvodi u najljepše krajeve. Još ljepše je kada istrčiš van na ulicu, a sitne pahuljice se veselo igraju u zraku te zatim prekriju cijelu livadu, svako drvo bude bijelo, a svaki potočić zaleđen. I dok se te slike, zvukovi i mirisi veselo igraju u mojim mislima, srce je opet tužno i sjetno, opet se javlja ona želja za rodnim krajem.

Nadam se da sam vam uspjela dočarati barem mrvicu te ljepote. Ljepote koja u meni istovremeno izaziva neizmjernu tugu, ali i sreću. Iako sam tijelom daleko od svog rodnog kraja, srce je uvijek tamo, a znam da će uvijek i biti. Nikada ništa neće zamijeniti moj jedini dom, jedinu kuću u kojoj će me buditi miris bakina kruha, jedinu livadu na kojoj mogu sjediti satima i ne misliti na ništa. Nada da ću jednoga dana živjeti u svom istinitom domu nikada neće nestati, samo raste iz dana u dan, raste poput moje ljubavi za rodnim krajem, za mojim Brinjem.

Ana Kalanj, 2.g1
Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak
Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Dubravka Zoričić, prof.

MAŠKARE

Dario Jurić, 7.b OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Kazalo

Nada Rosandić-Picek: Otkrivamo blještave zvijezde života 7

LITERARNI RADOVI:

POREČ:

Ornela Paljan, Crvena	11
Paola Sirotić, Franceovo prizemljenje	13
Aleksandra Tuneski, Il futuro non si dovrebbe conoscere	17
Jelena Milohanić, Ma je bilo lipo na selu	18
Anabell Milokanović, Mia nonna Elena	21
Leona Bokulić, Moja škrinjica	23
Nina Čuš, Plavo-bijeli svijet	25
Michele Škofić, Sembrava che il futuro fosse così lontano	27
Dunja Kureljak, Tajna plave svjetlosti	29
Sara Vivoda, Una sera da brivido!	31
Nicole Zubin, Upijam blagu svjetlost zvijezde	35
Simona Dobrilla, Utrka života	36
Anja Ostojić, Valentin	38

ZABOK:

Anica Rumiha, Mene križa bolijo	43
Mislav Kuštan, (NE)sretno dijete	44
Dorotea Levak, Sama u prirodi	46
Željka Poslon, Baka i televizor	48
Lucija Martinko, Do preko ušiju	49
Fran Petrač, Ispovijesti jednoga adolescenta	51
Ivan Kuljak, Na placu	53
Julija Franciska Kucelj, Napušteni prozor	54
Blaž Ordanić, Što je u kutiji?	55
Sandra Gregurić, Vile... Vještice... Zašto ne samo čovjek?	57
Iris Spajić, Sjenka tišine	64

Zrinka Jurec , Svi mi volimo špagete	67
Lorena Sitarić-Knezić, Patnje mladog Vilima	69
Mirta Kuštan, Držim te za ruku	73
Ivica Jeđud, Fair play igra	75
Lorena Martinić, So bittersweet this tragedy	78
Anamarija Hanžek, Između jave i sna	80
Marijana Brcko, Hvala Bogu	81
Tena Šinjori, Pukla veza	82

CRIKVENICA

Iva Šumonja, Sa strahopoštovanjem virim u nebeske visine, pitajući se: Što sam ja?	87
Ena Ljubanović, Zemlja, to smo mi!	90
Jurja Rubčić, Treba doć i videt	91
Manuela Vukić, Želim...	92
Hana Car, Nisu vremena loša, već ljudi	93
Iva Pahlić, „Bože, daj nam snage da ispunimo svoje vrijeme“	95
Valentina Vuković, Prijateljski susret	96
Ena Đipalo, Stari ribar	97
Ella Antić, Zač su ljudi tuliko zaokupljeni sobun?	98
Nola Posarić, Zamislite planet bez šuma	99
Ivona Tomaš, Čovjek je sretan onoliko koliko je ljudi učinio sretnima	100
Patricija Blažević, Od trnja do ruža	104
Patrik Car, Prošla je još jedna godina	105
Emili Šegulja, Sjajna zvijezda života	108
Ana Kalanj, Tamo gdje me srce vuče	109

LIKOVNI RADOVI:

POREČ:

Ivana Zec	9
Erik Žužić	16
Sara Crnković	22
Matej Vranjković	28
Paulo Hrvatin	34

ZABOK:

Ema Smolić	40
Jana Borovčak	47
Doris Tuđa	56
Dora Jakopec	63
Ivana Grbec	72
Pisanice, grupni rad	77

CRIKVENICA

Viktorija Bolješić	84
Petra Jovanović	89
Tara Ahel	90
Dino Benedeti	94
Nadja Šučurović	103
Stella Smirnov	107
Dario Jurić	111

